Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΙΗ' ΤΟΜΟΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1952

ΑΡΙΘΜ 393

(Courtesy of the Chicago War Cry)

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ τῇ 17ῃ Νοεμβρίου 1952.

Ἐντιμότατα Διοικ. Συμβούλια
Τῶν Φιλοπτ. Ἀδελφοτ. Ἑλλ. Κυριῶν
Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου.

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά:

Τὸ Τμῆμα τῆς Μεγάλης Ὀργανώσεως Ἀχέπα, τὸ γνωστὸν ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν «Θυγατέρες τῆς Πηνελόπης» εἶχε τὴν εὐγενῆ σκέψιν καὶ καλωσύνην, ὅπως ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἐπικειμένων ἑορτῶν τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκτυπώσῃ καὶ ἀποστείλῃ πρὸς ἅπαντα τὰ ἀνὰ τὴν Ἀμερικὴν Τμήματα «Τῶν Θυγατέρων τῆς Πηνελόπης» τῆς Ὀργανώσεως Ἀχέπα εἰδικὰ ἔνσημα ὑπὲρ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου.

Τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον δεικνύουν αἱ «Θυγατέρες τῆς Πηνελόπης» ὄχι μόνον πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν Μπρουκλάϊν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἤδη προέβησαν εἰς δωρεὰν βιβλίων Θεολογικῶν 6,000 δολλ., συγκινεῖ ἡμᾶς βαθύτατα καὶ ἐπιθυμοῦμεν, ὅπως, εἰ δυνατόν, ἅπασαι προσέλθητε εἰς βοήθειαν αὐτῶν, ἵνα ἐπιτύχῃ ἡ ὡς ἄνω προσπάθεια ὑπὲρ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ὅσον τὸ δυνατὸν πληρέστερον.

Διὰ τοῦτο παρακαλοῦμεν καὶ ὑμᾶς, ὅπως ἐν περιπτώσει κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς ἀποστείλουν «Αἱ Θυγατέρες τῆς Πηνελόπης» ἀπὸ τὰ Χριστουγεννιάτικα αὐτὰ ἔνσημα, προσπαθήσητε νὰ βοηθήσητε αὐτὰς καὶ ὑμεῖς, ὅσον δύνασθε περισσότερον.

Ἐπὶ τούτοις εὐχαριστοῦντες ὑμᾶς ἐκ τῶν προτέρων, διατελοῦμεν,

Διάπυρος εὐχέτης πρὸς Κύριον
† Ο ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛ

ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑΙ
πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν Ἁγίου Βασιλείου
ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΗΝΑ ΝΟΕΜΒΡΙΟΝ

Α'. ΓΕΝΙΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ

Φιλανθρωπικὴ καὶ Ἐκπαιδευτικὴ Ὀργάνωσις Ἑλληνίδων Κυριῶν «Σόλων», Chicago Ill.	$ 25.00
Best Textile Corp., New York City	8.64
Κος Ν. Β. Ζαχαρέλης, Philadelphia, Pa.	5.00
Mr. George D. Deoudes, Washington, D. C.	100.00
Ἐξ ἀσφαλείας τῶν αὐτοκινήτων τῆς Ἀκαδ.	100.00
Δικαιώματα ἐκ τοῦ τηλεφώνου διὰ τὸ κοινὸν	11.00
Συνεισφοραὶ γονέων καὶ κηδεμόνων μαθητριῶν	695.00
Σύνολον Δολλάρια	861.12

Β'. ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΙΝ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΥ

Κος Νικόλας Ε. Τσίκνας, Falmouth, Mass.	$100.00
Ὀργάνωσις Ἑλληνίδων Κυριῶν «Ἡ Ἐλπίς», Haverhill, Mass.	25.00
Ἑλληνικὸς Ὅμιλος Jackson, Michigan	10.00
Κα Ἐλισάβετ Μητσηλία, Beacon, N. Y.	15.00
Mrs. A. Lulos, Canton, Ohio	10.00
Mr. L. Landquist, Peekskill, N. Y.	500.00
Mrs. Peter Agoston, New London, Conn.	40.00
Ἐκ δίσκων τοῦ Παρεκκλησίου τῆς Ἀκαδημίας	36.17
Σύνολον Δολλάρια	736.17

Γ'. ΔΩΡΕΑΙ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

Κος Ν. Β. Ζαχαρέλης, Philadelphia, Pa., εἰς μνήμην Νικολάου Ἀναγνωστιάδου	$ 5.00
Κος καὶ Κα Γεωργίου Ἀποσπόρου, Poughkeepsie, N. Y., εἰς μνήμην Παναγιώτου Λαμπρινοῦ	5.00
εἰς μνήμην Ἀριστείδου Τρούμπα	4.00
Κος καὶ Κα Κ. Λυγνοῦ, Brooklyn, N. Y., εἰς μνήμην Κωνσταντίνου Καίσαρη	10.00
Οἰκογένεια Νατσοπούλου, Peabody, Mass., εἰς μνήμην τῶν γονέων των	10.00
Κος Εὐθύμιος Ρ. Τζίβας, Newark, N. J., εἰς μνήμην τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀλεξίου	25.00
Κα Β. Κοσμίδου, Baltimore, Md., εἰς μνήμην τοῦ συζύγου της Νικολάου	25.00
Κα Ἄννα Κόντου, Schenectady, N. Y., εἰς μνήμην Παναγιώτου Λαμπρινου	10.00
Κα Ὄλγα Τσαρούχη, Melrose, Mass., εἰς μνήμην Παναγιώτου Λαμπρινοῦ	5.00
Mrs. R. Athens, New York City, εἰς μνήμην τοῦ συζύγου της Κωνσταντίνου	40.00
Σύνολον Δολλάρια	139.00
Γενικὸν Σύνολον Δολλάρια	1736.29

SUBSCRIPTION BLANK

The Orthodox Observer
10 East 79th Street
New York 21, N. Y.

Enclosed please find $3.00 and send *The Orthodox Observer* to:

Name .....

Address .....

.....

THE ORTHODOX OBSERVER
Vol. XVIII. No. 393. — DECEMBER, 1952
Established 1934
A record of the work, the thought and the news of the Greek Orthodox Church in the U. S. A.
Published monthly except July and August when bimonthly by The Greek Archdiocese Publications Association at 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.
Phocas Angelatos, Editor
"Reentered as second class matter September 17, 1951, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879."
SUBSCRIPTIONS in United States:
For One year $3.00. — For two years $5.00.
Other countries $3.50 per year.
25 cents a copy

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

ΕΤΟΣ ΙΗ'. Ἀριθ. 393. ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1952

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

ΤΕΚΝΑ ΜΟΥ ΕΝ ΚΥΡΙΩ,
ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ,,

Χάριτι Θείᾳ ἐφθάσαμεν καὶ ἐφέτος εἰς τὴν μεγαλειώδη καὶ μοναδικὴν ἑπέτειον. Εἰς τὴν ἑπέτειον τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ποὺ ἐσημείωσε τὴν ἀρχὴν καὶ ἀφετηρίαν νέας ἀνθρωπότητος, τῆς μετὰ Χριστὸν ἀνθρωπότητος· νέου κόσμου, τοῦ ἐν Χριστῷ ἀναγεγεννημένου κόσμου· νέας ζωῆς, τῆς ἐλπιδοφόρου ἀτελευτήτου ζωῆς· νέας ἐξ ὁλοκλήρου κτίσεως, τῆς ἐν Χριστῷ καινῆς κτίσεως· «Εἴ τις ἐν Χριστῷ καινὴ κτίσις· τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε καινὰ τὰ πάντα», λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν ἔχων ἐντός του τὸν Χριστόν, ἔγινε νέος ἄνθρωπος καὶ ὡς ἔνδυμα παλαιὸν καὶ ἄχρηστον ἀφῆκε κατὰ μέρος τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, τὸν διώκτην καὶ ὑβριστὴν Σαῦλον.

Αὐτὴν τὴν μεγάλην ἑορτὴν καὶ πανήγυριν προσκαλούμεθα καὶ ἐφέτος νὰ ἑορτάσωμεν. Πῶς θὰ τὴν ἑορτάσωμεν; Πῶς θὰ τὴν αἰσθανθῶμεν; Μόνον μὲ τὰ ἐξωτερικὰ ποὺ συνήθως συνοδεύουν τὰ Χριστούγεννα; Μόνον μὲ τὰ δῶρα ποὺ θὰ λάβωμεν καὶ θὰ δώσωμεν; Μόνον μὲ τὰς εὐχὰς ποὺ θὰ ἀνταλλάξωμεν γραπτῶς καὶ προφορικῶς; Μόνον μὲ τὴν κατάπαυσιν κάθε ἐργασίας καὶ τὴν ἀνάπαυσιν;

Καὶ ὅλα αὐτὰ θὰ γίνουν καὶ ὀλίγον - πολὺ ὅλοι μας θὰ τὰ κάμωμεν. Καὶ πρέπει νὰ γίνουν καὶ πρέπει νὰ τὰ κάμωμεν. Διότι ἄνθρωποι εἴμεθα καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν ζῶμεν· καὶ εὑρισκόμεθα εἰς σχέσεις ἀμοιβαίας μὲ ἄλλους ἀνθρώπους.

Ἂς προσπαθήσωμεν ὅμως, ἀγαπητοί μου, πρὸ πάντων καὶ κατὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν ἡμέραν νὰ συγκεντρώσωμεν ὅλην τὴν προσοχήν μας εἰς τὸ περιεχόμενον τῆς ἑορτῆς, εἰς τὴν οὐσίαν τῆς πανηγύρεως, εἰς τὸ κεντρικὸν σημεῖον τοῦ μεγάλου γεγονότος. Εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστόν.

Τὰ Χριστούγεννα θὰ ἔλθουν καὶ θὰ περάσουν. Πρέπει ὅμως νὰ μᾶς ἀφήσουν καλυτέρους ἀνθρώπους, καλυτέρους Ἑλληνοαμερικανούς. Ἤτοι καλυτέρους Χριστιανούς. Διότι μόνον ὁ καλὸς Χριστιανὸς εἶναι καὶ καλὸς Ἑλληνοαμερικανὸς καὶ ἄνθρωπος.

Μόνον ἔτσι ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων θὰ μᾶς ἀνανεώσῃ· θὰ ἀνανεώσῃ τὸ ἐσωτερικόν μας, τὸ περιβάλλον μας· θὰ ἀνανεώσῃ τὰς φιλίας μας· θὰ ἀνανεώσῃ τὴν ἀγάπην μας πρὸς τοὺς ἰδικούς μας· θὰ ἀνανεώσῃ τὸ ἐνδιαφέρον μας δι' ὅλους τοὺς πάσχοντας· θὰ ἀνανεώσῃ τὸ συναίσθημα τῆς αὐτοθυσίας ποὺ πρέπει ὡσὰν καλοὶ Χριστιανοὶ νὰ ἔχωμεν· θὰ ἀνανεώσῃ τὴν ἀφοσίωσίν μας πρὸς τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν Ἑλλάδα.

Μελετᾶτε, ἀγαπητοί μου, τὰς Γραφὰς καὶ προσεύχεσθε. Θὰ ἤθελα νὰ γνωρίζω ὅτι κάθε πνευματικόν του τέκνον ἔχει τὴν συνήθειαν νὰ μελετᾷ τὴν Γραφὴν ἔστω καὶ ὀλίγα λεπτὰ τὴν ἡμέραν καὶ νὰ προσεύχεται. Ἔτσι θὰ γνωρίσωμεν τὸ κέντρον, τὸ περιεχόμενον, τὴν οὐσίαν τῶν Χριστουγέννων, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν· ἔτσι θὰ τὸν ἀγαπήσωμεν καὶ θὰ τὸν εἰσαγάγωμεν εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ εἶναι μας. Ἔτσι θὰ κρατῶμεν τοὺς ἑαυτούς μας πάντοτε ἀνανεωμένους. Μὲ τὸν αἰώνιον Ἰησοῦν Χριστὸν ἐντός μας. Αὐτοῦ ἡ χάρις καὶ ἡ εὐλογία εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

† Ὁ Ἀμερικῆς ΜΙΧΑΗΛ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΑΡΑΚΑΛΕΙ

Τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ἐλαίας κ. ΑΘΗΝΑΓΟΡΑ

Εἰσήλθομεν εἰς τὸν Δεκέμβριον, τὸν τελευταῖον μῆνα τοῦ ἔτους. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ μᾶς καλέσῃ ἡ συνείδησίς μας εἰς ἀπολογίαν καὶ ἀνασκόπησιν τῶν πεπραγμένων ἑνὸς ὁλοκλήρου ἔτους. Θὰ ἐρωτηθῶμεν διὰ πολλά, προσωπικὰ καὶ κοινά. Διὰ τὰ καθήκοντά μας πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν συμμετοχήν μας εἰς τὴν προοδευτικήν της πορείαν. Ἐβοηθήσαμεν τὴν Ἐκκλησίαν μας μὲ καλὴν διάθεσιν, μὲ πρόθυμον προσφοράν, ἢ ἠρκέσθημεν εἰς οὐδετερότητα, εἰς ἀποχὴν ἢ καὶ εἰς τὴν ἄρνησιν νὰ ἀκούσωμεν κἂν τὴν φωνήν Της καὶ τὰς μητρικὰς παρακλήσεις Της;

Ἀναμφιβόλως, ὅσοι παρευρέθησαν εἰς τὴν ἐνδεκάτην Κληρικολαϊκὴν Συνέλευσιν ἀντελήφθησαν τὴν ἔννοιαν τῆς φωνῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ περιεχόμενον τῶν μητρικῶν Της παρακλήσεων. Ἡ θαυμασία ἀνάλυσις τῶν προβλημάτων τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπὸ μέρους τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, αἱ ἐκθέσεις τῶν διαφόρων ἐπιτροπῶν, αἱ μελέται τῶν ἀντιπροσωπειῶν, αἱ ληφθεῖσαι ἀποφάσεις διὰ τὴν πρόοδόν μας, ὅλα ἐν γένει τὰ θέματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἠσχολήθη ἡ Κληρικολαϊκὴ εἰς τὸ Λὸς Ἄντζελες, συνετέλεσαν, ὥστε ὅλοι νὰ ἀπέλθωμεν μυσταγωγημένοι καὶ μέ ἐνδόμυχον ἱκανοποίησιν ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας προοδεύει ἀλλὰ καὶ σκληρὰ ἀγωνίζεται. Ὅτι εἰς τὸν ἀγῶνα Της πάντες πρέπει νὰ συμμετάσχουν. Ὅτι καμμία θυσία δὲν εἶναι μεγάλη ἐμπρὸς εἰς τὰς ἐπιδιώξεις τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία συγκεντρώνει εἰς τὸ πρόγραμμά Της, ὅλα ὅσα προϋποθέτει ἡ περιφρούρησις τῶν ψυχῶν μας καὶ ἡ διατήρησις τῶν γνωρισμάτων μας, μὲ τὰ ὁποῖα οἱ πατέρες μας ἐπλούτισαν τὸν πολιτισμὸν τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς ἀληθινῆς ζωῆς.

Τὸ μέλλον καὶ ἡ προοδευτικὴ πορεία τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἐπιβάλλει ἐργασίαν ἀπὸ μέρους πάντων καὶ ἀναγνώρισιν τῆς ἀνάγκης τῆς προσωπικῆς συμβολῆς τοῦ καθενός μας εἰς αὐτήν. Εἶναι γεγονός, ὅτι θέλομεν ἢ δὲν θέλομεν, συμμετέχομεν εἰς τὸν πνευματικὸν συναγωνισμὸν τῆς χώρας μας ταύτης. Μᾶς προκαλεῖ εἰς αὐτὸν ἡ δραστηριότης τῶν ἄλλων χριστιανικῶν ὁμάδων τῆς Ἀμερικῆς. Ἀναγνωρίζομεν καὶ ἐπαινοῦμεν τὴν πρωτοβουλίαν των. Θαυμάζομεν τὰ ἀποτελέσματα τῆς μεθόδου των ποὺ ἐκφαίνονται εἰς ἱδρύματα μὲ θαυμάσια κτίρια σχολείων, νοσοκομείων, ναῶν, κέντρων κοινωνικῆς περιθάλψεως, τυπογραφείων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξέρχονται κατὰ χιλιάδας βιβλία καὶ φυλλάδια καὶ περιοδικὰ πρὸς διάδοσιν τῶν ἰδεῶν των καὶ τῶν ἰδιαιτέρων γνωρισμάτων τῆς διδασκαλίας των.

Καὶ ἡμεῖς εἶναι παγκοίνως ἀνεγνωρισμένον ὅτι ἀπηντήσαμεν εἰς τὴν πρόκλησιν. Ἡ πατροπαράδοτος πίστις μας καὶ ἡ ἀκοίμητος Ἑλληνικὴ πρωτοβουλία μας ὥρμησεν, παρὰ τὰς πολλὰς δυσκολίας, καὶ ἐδημιούργησε καταστάσεις καὶ ἱδρύματα ἀνάλογα μὲ τὰς δυνάμεις τῶν πρωτοπόρων.

Ἀλλὰ τώρα, μὲ τὴν πάροδον τῶν ἐτῶν, μὲ τὴν ἐπέκτασιν τῆς Ἐκκλησίας, μὲ τὴν ἀπόκτησιν τῶν πρώτων ἱδρυμάτων, μὲ τὴν ὡρίμανσιν τῆς ἀντιλήψεως ὅτι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ διὰ τῆς Ἐκκλησίας θὰ διατηρηθοῦν τὰ γνωρίσματά μας, μὲ τὴν μεταπολεμικὴν ὁρμὴν τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς ἄντλησιν δυνάμεων ἀπὸ τὴν πηγὴν τῆς Δυνάμεως, τὴν Θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναδιοργανωθῇ ἡ πρωτοβουλία μας καὶ νὰ ἀνασυνταχθοῦν αἱ δυνάμεις μας, ὥστε νὰ δυνηθῶμεν ὄχι μόνον νὰ ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὴν πρόκλησιν τῆς ὁρμητικῆς δράσεως τῶν ἄλλων χριστιανικῶν ὁμάδων, ἀλλὰ νὰ διατηρηθῶμεν ὡς πνευματικὴ ὀντότης, ὡς Ἐκκλησία ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ.

Ἐκ τῆς ἐκθέσεως τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀγαπητοῦ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μιχαήλ, τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσαν αἱ δύο μεγάλαι ἡμερήσιαι ἐφημερίδες μας, παρουσιάζεται ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ πρόοδος, εἰς τὴν ὁποίαν μᾶς ἐχειραγώγησεν ἡ ἀναμφισβήτητος ἐπιτυχία τοῦ Δεκαδολλαρίου καί, ἀφ' ἑτέρου, ἡ σύνθεσις τῶν ἀναγκῶν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς περιποίησιν τῆς ἀγαπητῆς Ὁμογενείας.

Εἰς τὴν τελευταίαν Κληρικολαϊκὴν Συνέλευσιν κάποιος προέτεινε νὰ προσληφθῇ ἰδιαίτερος Γραμματεύς, ὁ ὁποῖος θὰ κατευθύνῃ τὸ οἰκονομικὸν πρόγραμμα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Θαυμασία πράγματι ἰδέα. Χρειαζόμεθα ὄντως σύστημα καὶ ὀργανωτικὴν μέθοδον. Ἀλλὰ πρέπει νὰ δαπανήσωμεν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην. Πρὸ τοῦ προβλήματος τῆς δαπάνης ταύτης, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀπήντησε μὲ χαρακτηριστικὴν ἑτοιμότητα: ὅτι ἡ ὑπηρεσία τῶν γραφείων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν Ἐπισκοπικῶν Περιφερειῶν διηνεκῶς αὐξάνει. Ἀλλὰ δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ ἀντιμετωπίσωμεν δαπάνην ἐπιπρόσθετον. Καὶ τοῦτο διότι προτιμοῦμεν νὰ ἔχωμεν συμπεπυκνωμένην τὴν ὑπηρεσίαν διὰ νὰ ἀποφεύγωμεν δαπάνας χρημάτων, διὰ τὰ ὁποῖα μοχθοῦν οἱ Ὁμογενεῖς μας καὶ ὅλοι μας.

Εἶναι χαρακτηριστικὸν τὸ παράδειγμα τοῦτο. Καμμία ἄλλη Ἐκκλησία ἐν Ἀμερικῇ τοῦ μεγέθους τῆς ἰδικῆς μας ὡς πρὸς τὸν πληθυσμὸν καὶ τὴν οἰκονομικὴν δύναμιν αὐτοῦ, ἐξυπηρετεῖται μὲ τόσον ὀλίγον προσωπικόν. Πλήν, αἱ ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν εἶναι πολλαί. Ἀργὰ ἢ γρήγορα πρέπει νὰ τὰς ἀντιμετωπίσωμεν συντονίζοντες τὰς ἐνεργείας μας ἐπὶ τῇ βάσει μεθόδων, αἱ ὁποῖαι ἀπεδείχθησαν χρήσιμοι εἰς ἄλλας Ὀργανώσεις καὶ Ἐκκλησίας.

Δυνάμει τῆς ἐπιτυχίας τοῦ Δεκαδολλαρίου, προσφέρομεν βοήθειαν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολήν μας, εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, εἰς τοὺς Ἱερα-

ποστόλους τῶν Περιφερειῶν, εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, εἰς τὰ ὀρφανὰ καὶ τοὺς τυφλοὺς τῆς Ἑλλάδος. Συνετελέσαμεν εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς Νεολαίας, εἰς ἔκδοσιν κατηχητικῶν βοηθημάτων διγλώσσων, εἰς τὴν κυκλοφορίαν φυλλαδίων, εἰς τὴν διάδοσιν βοηθημάτων πρὸς μεθοδικὴν διδασκαλίαν τῆς γλώσσης μας, καὶ μὲ μίαν λέξιν, ἐδώσαμεν δύναμιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσῃ καλλίτερα καὶ ἀποτελεσματικώτερα. Ἤδη τὰ εὐεργετήματα τοῦ συστήματος τοῦ Δεκαδολλαρίου ἀνεγνωρίσθησαν ὑπὸ πάντων. Ἡ Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότης, διὰ τοῦ θαυμασίου μηνύματος πρὸς τὴν ἐνδεκάτην Κληρικολαϊκὴν Συνέλευσιν, προέτρεψε τοὺς πάντας νὰ συντελέσουν εἰς τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τοῦ συστήματος, διότι δι' αὐτοῦ ἐξυπηρετοῦνται ὅλαι αἱ ἀνάγκαι τῆς Ὁμογενείας. Ὁ Ἑλληνικὸς Τύπος προσέφερε θαυμασίαν βοήθειαν, τονίζων εἰς ἐμπνευσμένην ἀρθρογραφίαν τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ συστήματος τῆς προσφορᾶς τοῦ ποσοῦ διὰ τὴν διατήρησιν τῶν θρησκευτικῶν καὶ φυλετικῶν γνωρισμάτων μας.

Παρὰ ταῦτα ὅμως, μερικοὶ λέγουν: «Ἐγὼ δὲν τὰ δίδω». Τί σημαίνει αὐτό; Ἁπλούστατα σημαίνει «δὲν θέλω νὰ προοδεύσῃ ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθοδοξία ἐν Ἀμερικῇ. Δὲν θέλω νὰ βοηθήσω τοὺς Ἱερεῖς καὶ τοὺς Διδασκάλους εἰς τὴν διατήρησιν τῆς γλώσσης. Δὲν θέλω Θεολογικὴν Σχολήν, μήτε Ὀρφανοτροφεῖον καὶ Γυμνάσιον καὶ Διδασκαλεῖον, ὡς ἔχει ἡ Ἀκαδημία τοῦ Ἁγίου Βασιλείου. Δὲν θέλω νὰ συστηματοποιηθῇ ἡ Ἱεραποστολὴ πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἀπομεμακρυσμένων ἀπὸ τὰς Κοινότητας ἀδελφῶν μας. Δὲν θέλω νὰ βοηθήσω τὸ Πατριαρχεῖον, μήτε τοὺς τυφλοὺς καὶ τὰ ὀρφανὰ τῆς Ἑλλάδος».

Τί ἆρά γε νὰ θέλουν; Θέλουν νὰ σβύσῃ τὸ κερὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Νὰ κλείσουν οἱ Ναοί. Νὰ κυριαρχήσῃ ἡ ἀντορθόδοξος προπαγάνδα. Νὰ ἐξαφανισθῇ ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθοδοξία.

Δὲν γνωρίζω τί ἄλλο θέλουν. Ἀλλ' εὐτυχῶς ἡ ἀπόλυτος πλειοψηφία τῆς Ὁμογενείας μας δίδει ἀπάντησιν μὲ τὴν πρόθυμον προσφοράν της διὰ τὴν διατήρησιν τῆς Ἐκκλησίας μας. Τὸν περασμένον χρόνον ἔδειξε μὲ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Δεκαδολλαρίου ὅτι εἶναι ἀποφασισμένη νὰ ἀγωνισθῇ διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν Ὀρθοδοξίαν. Διὰ νὰ ἔχῃ ἀνοικτοὺς τοὺς Ναοὺς καὶ τὰ ἱδρύματά μας. Τὸ ἴδιον καλεῖται νὰ συνεχίσῃ καὶ πάλιν. Τὸ ἔτος τελειώνει. Ὅσοι δὲν προσέφεραν τὸ Δεκαδολλάριον εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ προσφέρουν διὰ νὰ συμβάλουν ἐμπράκτως εἰς τὸν εὐγενικὸν ἀγῶνα. Διὰ νὰ συμμετάσχουν εἰς τὸ βάσταγμα τοῦ βάρους τοῦ Σταυροῦ, ποὺ φέρει ἀγογγύστως ἐπὶ αἰῶνας ἡ Ἐκκλησία μας.

Ἄλλαι Ἐκκλησίαι ζητοῦν πολλὰ ἀπὸ τὰ Μέλη των. Ἡ Ἐκκλησία μας παρακαλεῖ νὰ τῆς δοθοῦν δυόμισι σέντσια ἀπὸ κάθε οἰκογένεια τὴν ἡμέραν, διὰ τὴν ψυχικήν μας σωτηρίαν καὶ τὴν διαιώνισιν τῶν παραδόσεών μας εἰς τὴν Ἀμερικήν. Ποῖος πιστὸς εἰς τὸν Χριστὸν καὶ στὴν ἀποστολὴν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας θὰ τὰ ἀρνηθῇ; Ἡ Ἐκκλησία παρακαλεῖ. Μὲ ποιὰ καρδιὰ θὰ τὴν περιφρονήσωμεν;

Ὅλοι μας ἀδελφωμένοι, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ μὲ τὴν προστασίαν τῆς Παναγίας, ἂς προχωρήσωμεν, χαρίζοντες εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν μας τὰς δυνατότητας διὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ σωτήριον ἔργον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ὁποίου τὴν γέννησιν ἐντὸς ὀλίγου καλούμεθα νὰ ἑορτάσωμεν.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Τοῦ Ἀρχιμ. ΦΙΛ. Β. ΑΧΛΑΔΑ

Χαρμόσυνος ἠχεῖ μέσα εἰς τὰς Ἐκκλησίας ὁ ἑόρτιος ὕμνος «Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε, Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε, Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε....» Εἰς ἑκατοντάδας γλωσσῶν ὑμνολογεῖται τὸ κοσμοσωτήριον γεγονὸς τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος. Διάχυτον εἶναι παντοῦ τὸ πνεῦμα τοῦ πανηγυρισμοῦ τῆς μεγάλης ἑορτῆς, τοῦ ὁποίου μετέχουν καὶ αὐτοὶ οἱ μὴ Χριστιανοί. Ἡ χαρμόσυνος ἀτμόσφαιρα τὴν ὁποίαν δημιουργεῖ ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων προσδίδει εὐμορφιὰ καὶ ποίησι εἰς τὴν πεζότητα τῆς σκληρᾶς βιοπάλης καὶ εὐχάριστον, μολονότι παροδικήν, παρέκβασιν εἰς τὴν μονοτονίαν τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Τὸ μεγαλείτερον ὅμως εὐεργέτημα τὸ ὁποῖον μᾶς παρέχει ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων εἶναι ὅτι στρέφει τὴν ψυχήν μας πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν διάνοιάν μας πρὸς τὸ Σπήλαιον τῆς Βηθλεέμ, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἐτελεσιουργήθη τὸ μέγα καὶ σωτήριον τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος Μυστήριον. Ἔχει δὲ ἡ ἀνθρωπότης σήμερον μεγαλειτέραν ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν ἀνάγκην τῆς ἱερᾶς ταύτης χαρᾶς, τῆς θείας αὐτῆς ἀναψυχῆς, τὴν ὁποίαν ἐμπνέει ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων, διότι τὸ νέφος τοῦ πολέμου, τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐτῶν ἤδη δὲν ἔπαυσε νὰ ἐπικρέμαται εἰς τὸν ὁρίζοντα, γίνεται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πυκνότερον καὶ ἀποβαίνει καθημερινῶς περισσότερον ἀπειλητικόν.

Ἐνῷ ὅμως ἀφ' ἑνὸς ἑτοιμαζόμεθα νὰ ἑορτάσωμεν τὴν μεγάλην τῆς Χριστιανωσύνης ἑορτὴν καὶ αἰσθανόμεθα ὅλοι, ἀκόμη καὶ οἱ πλέον ψυχροὶ καὶ ἀδιάφοροι, τὴν ἱερὰν συγκίνησιν τὴν ὁποίαν μᾶς προξενεῖ ἡ ἑορτή, ἀφ' ἑτέρου παρατηροῦμεν τὴν ἀένναον ἀνακύκλησιν τῶν πολέμων καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ μίσους καὶ τῶν ἀντιζηλιῶν, τὸ ὁποῖον δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐκμηδενίσουν ἀλλ' οὔτε κἂν νὰ μετριάσουν δύο ἀλλεπάλληλοι παγκόσμιοι πόλεμοι, γεννᾶται μέσα εἰς τὴν σκέψιν μας τὸ ἐρώτημα: Διατί ἆρά γε ἡ ἀνθρωπότης ἐξακολουθεῖ, καὶ μετὰ τὴν ἐνανθρώπισιν τοῦ Θεοῦ, μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Σωτῆρος, νὰ βαδίζῃ τὸν σκολιὸν δρόμον της, διατί νὰ ἐξακολουθῇ πα-

ραπαίουσα; Διατί ἡ ἀνθρωπότης δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὀρθοποδήσῃ καὶ νὰ εὕρῃ τὸν δρόμον τοῦ ἀληθοῦς προορισμοῦ της, τῆς πραγματικῆς εὐτυχίας της; Ἀπέτυχε λοιπὸν ὁ Χριστιανισμός;

Ἕνα βλέμμα εἰς τὴν ἱστορίαν θὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἀπάντησιν. Μελετῶντες τὴν ἱστορίαν πειθόμεθα ὅτι ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία εἶναι τόσον μέγα κοσμοϊστορικὸν γεγονός, ὥστε ἐχώρισε τὴν ἱστορίαν εἰς δύο ἐποχάς, τὴν πρὸ Χριστοῦ ἐποχὴν καὶ τὴν μετὰ Χριστὸν ἐποχήν, ἀπετέλεσε συγχρόνως καὶ τὸν μεγαλείτερον καὶ σπουδαιότερον σταθμὸν τῆς ἠθικοποιήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ Γέννησις τοῦ Σωτῆρος ἀπετέλεσε τὴν ἀρχὴν τῆς ἱδρύσεως τῆς θρησκείας τῆς ἀγάπης, τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἀνεξικακίας. Διότι εἶναι ἡ πρώτη καὶ μόνη θρησκεία, ἡ ὁποία ὡς βάσιν καὶ θεμέλιον τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας της ἔθεσε τὴν ἀγάπην. Τὴν ἀγάπην τὴν πατρικὴν τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Τὴν ἀγάπην τὴν υἱϊκὴν τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν Θεόν. Τὴν ἀγάπην τὴν ἀδελφικὴν τῶν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους.

Ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία, ἡ ὁποία ἀρχίζει μὲ τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, τὴν γυναῖκα ἀπὸ δούλην τοῦ ἀνδρὸς τὴν κατέστησε βασίλισσαν τοῦ οἴκου. Τὸ παιδὶ ἀπὸ ἰδιοκτησίαν τῶν γονέων, τὸ κατέστησε παρακαταθήκην ἱερὰν τοῦ Θεοῦ ἐντὸς τῆς οἰκογενείας, διὰ τοῦ ἐξαιρετικοῦ ὑπὲρ τοῦ παιδιοῦ ἐνδιαφέροντος τὸ ὁποῖον κατ' ἐπανάληψιν ἐπέδειξεν ὁ Χριστός. Ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία ἐδίδαξε τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ ἱερότητα τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἀτόμου καὶ διεκήρυξεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὁ κάθε ἄνθρωπος, εἶναι εἰκὼν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ζῶν ναὸς τοῦ Θεοῦ. Ἐνῷ δὲ ἄλλαι θρησκεῖαι καὶ διάνοιαι μεγάλαι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ μέγας φιλόσοφος Ἀριστοτέλης, ἐδίδαξαν ὅτι ὁ Θεὸς ἔπλασε δύο εἰδῶν ἀνθρώπους, ἐλευθέρους καὶ δούλους, τοὺς μὲν προωρισμένους νὰ ἄρχουν, τοὺς δὲ προωρισμένους διὰ βίου νὰ εἶναι δοῦλοι, ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία διεκήρυξεν ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἴσοι ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, ἀνεξαρτήτως καταγωγῆς, γένους, φυλῆς καὶ χρώματος.

Τὸ ὅτι ὅμως ὁ ἄνθρωπος δὲν κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἠθικῆς τελειότητος εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε φθάσει, ἐξακολουθεῖ δὲ καὶ μετὰ παρέλευσιν δύο ὁλοκλήρων χιλιετηρίδων ἀπὸ τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ νὰ παραπαίῃ, ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι οὐδέποτε ἐφήρμοσεν ὅπως πρέπει καὶ ὅσον πρέπει τὰς Χριστιανικὰς ἀρχάς, τὴν διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου. Ἀπὸ τὴν σύγχρονον ζωὴν τῆς ἐπιφανειακῆς προόδου καὶ τοῦ ἐπιπολαίου μηχανικοῦ πολιτισμοῦ λείπει ἓν στοιχεῖον, ἐλλείπει εἷς τροχός, ἡ ἔλλειψις δὲ αὐτὴ ἐπιφέρει τὴν ἐλαττωματικὴν λειτουργίαν καὶ τὸν συχνὸν ἐκτροχιασμὸν τῆς πορείας τῆς ὅλης ἀνθρωπίνης κοινωνίας. Τὸ ἐλλεῖπον αὐτὸ στοιχεῖον εἶναι ἡ πλημμελὴς ἐφαρμογή, πολλάκις καὶ τελεία ἀπεμπόλησις τῶν Χριστιανικῶν ἀρχῶν. Δὲν εἶναι ὑπερβολὴ νὰ λεχθῇ ὅτι ἡ πραγματική, ἡ ἀληθὴς εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι κατ' εὐθεῖαν ἀνάλογος πρὸς τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐφαρμογὴν τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν ποὺ ἀνέτειλαν μαζὶ μὲ τὸ ἄστρον τῆς Βηθλεέμ.

Ὁ Ἀγγελικὸς ὕμνος ποὺ ἠκούσθη γύρω ἀπὸ τὸ Σπήλαιον τῆς Βηθλεέμ, μόλις ἐγεννήθη ὁ Χριστός: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία», εἶναι συγχρόνως καὶ μία συνταγὴ εὐτυχίας πνευματικῆς καὶ ὑλικῆς διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ ὡς ἀτόμων καὶ ὡς συνόλου. Πρὶν ἡ ἐπιτύχῃ ὁ ἄνθρωπος εὐδοκίαν καὶ συνεννόησιν μεταξὺ τῶν συνανθρώπων του, προϋπόθεσιν ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς εἰρήνης ἐπὶ τῆς γῆς, πρέπει νὰ δοξολογήσῃ τὸν Θεόν. Διὰ νὰ δοξολογήσῃ ὅμως τὸν Θεὸν πρέπει νὰ πιστεύῃ εἰς τὸν Θεόν. Πιστεύει ὅμως ἡ ἀνθρωπότης σήμερον εἰς τὸν Θεὸν πραγματικά, μὲ εἰλικρίνειαν, μὲ πεποίθησιν; Δυστυχῶς ὄχι. Ἡ τάσις μιᾶς μεγάλης μερίδος τῆς ἀνθρωπότητος, ἀτόμων καὶ ἐθνῶν, εἶναι ὄχι νὰ δοξολογήσῃ, ἀλλὰ νὰ περιφρονήσῃ τὸν Θεόν. Αἱ ἐπιστημονικαὶ καὶ μηχανικαὶ ἐπιτεύξεις, ἴσως συνετέλεσαν ὥστε ἡ μεγάλη αὐτὴ μερὶς τῆς ἀνθρωπότητος νὰ φρονῇ ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκην οὔτε τοῦ Θεοῦ οὔτε τοῦ Θείου Νόμου. Ἐφ' ὅσον δὲ δὲν ὑπάρχει πίστις πρὸς τὸν Θεὸν κατὰ ἴσσονα λόγον δὲν θὰ ὑπάρχῃ, διότι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ, πίστις, ἀλληλεγγύη, ἐμπιστοσύνη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ εἰρήνη ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἡ ἀνθρωπότης ὁμοιάζει μέ ἀτίθασσο παιδί. Ὅπως τὸ ἀτίθασσο παιδί, τείνει πάντοτε νὰ ἀπομακρύνεται τῆς πατρικῆς πειθαρχίας καὶ νὰ παραβαίνῃ τὰς πατρικὰς συμβουλάς. Ὅταν δὲ ἡ ἀπειθαρχία καὶ ἡ παρακοὴ ἐπιφέρουν τὴν ἀναπόφευκτον τιμωρίαν, τὸ παιδὶ ἐπιστρέφει συντετριμμένο διὰ νὰ ζητήσῃ παρηγορίαν καὶ καταφύγιον μέσα εἰς τὴν θαλπωρὴν τῆς πατρικῆς καὶ μητρικῆς στοργῆς. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ ἡ ἀνθρωπότης τείνει πάντοτε νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν Θεόν, νὰ περιφρονῇ πολλάκις τὸν Θεῖον Νόμον, ἐνίοτε μάλιστα νὰ ἀμφισβητῇ καὶ αὐτὴν τὴν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ. Αἱ συμφοραί ὅμως, τὰς ὁποίας τοιουτοτρόπως ἐπισύρει διὰ τῆς συμπεριφορᾶς της, τὴν ἀναγκάζουν νὰ στραφῇ συντετριμμένη πρὸς τὴν θρησκείαν, πρὸς τὸν Θεόν, νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀδυναμίαν της καὶ νὰ ζητήσῃ καταφύγιον καὶ ἀντίληψιν εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν Θείαν Παντοδυναμίαν. Τοῦτο ἐξηγεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀμέσως μετὰ τὰς συμφορὰς παρατηρεῖται ἀναζωπύρησις τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος.

Ἕνα ἀπὸ τὰ θαυμάσια τροπάρια, ποὺ ψάλλονται κατὰ τὸν ἑσπερινὸν τῶν Χριστουγέννων, ἀρχίζει ὡς ἑξῆς: «Ἡ βασιλεία σου, Χριστὲ ὁ Θεός, βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων καὶ ἡ δεσποτεία σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.» Εἶναι ἡ μεγαλειτέρα παρηγορία διὰ κάθε Χριστιανὸν ἡ πεποίθησις ὅτι παρ' ὅλας τὰς παρεκτροπὰς καὶ τὰς παραβάσεις τοῦ θείου Νόμου ὑπὸ τῶν ἀν-

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΑ ΤΟΥ ΤΟΜ

Τοῦ Κου Ξ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Εἶναι ἀρκετὸς καιρὸς τώρα, ποὺ ὁ πατὴρ Παῦλος εἶχε χάσει τὰ ἴχνη τοῦ Τόμ. Οὔτε στὴν Ἐκκλησία τὸν ἔβλεπε, οὔτε στὶς συγκεντρώσεις. Πουθενά. Ἡ ξαφνικὴ αὐτὴ ἐξαφάνισις τοῦ γιατροῦ ἔκανε τὸν ἀγαθό μας ἱερέα νὰ ἀπορῇ. Πολλὲς φορὲς διηρωτᾶτο: «Πῆρε τάχα καμμιὰ θέσι σὲ κάποια κλινικὴ ἔξω ἀπὸ τὴ μικρὴ πόλι μας; Ἀλλὰ πάλι πῶς δὲν μοῦ ἀνέφερε τίποτε ἢ τουλάχιστο δὲν μοῦ ἔγραψε!»

Μιὰ Κυριακὴ εἶδε τὴν μητέρα του στὴν Ἐκκλησία καὶ τῆς παρήγγειλε νὰ τὸν περιμένῃ. Ἐκάθισαν στὸν Νάρθηκα. Ἐκεῖ ὁ πατὴρ Παῦλος ἔμαθε μὲ ἔκπληξι τὰ νέα.

«—Ὁ Τὸμ παντρεύτηκε τώρα καὶ τρεῖς μῆνες», τοῦ εἶπε μὲ κάποια μελαγχολία ἡ μητέρα τοῦ γιατροῦ. «Μένει τώρα στὴν ἀντικρυνὴ πόλι μὲ τὰ πεθερικά του. Σχεδὸν οὔτε κι' ἐγὼ δὲν τὸν βλέπω πιά. Βλέπεις, ψήλωσε ἡ θέσι του. Ἡ μάνα του δὲν χωρεῖ πιὰ οὔτε στὴν καρδιά του, οὔτε στὸ ἀριστοκρατικὸ περιβάλλον του».

«—Θὰ εἶναι καμμιὰ πλούσια ἡ νύφη σου», παρετήρησε ὁ ἱερεύς.

«—Πολὺ πλούσια, αἰδεσιμώτατε. Ἀλλά...» Ἡ καϋμένη μητέρα δὲν μπόρεσε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι της. Τὴν πῆραν τὰ κλάμματα.

«—Ἔχεις πλούσια νύφη καὶ κλαῖς;» Ρώτησε μὲ καταφανῆ ἀπορία ὁ ἱερεύς.

«—Τί μὲ ὠφελοῦν ἐμένα τὰ πλούτη της!» Κατώρθωσε νὰ πῇ μέσα στοὺς λυγμούς της, ἡ γρηὰ μητέρα. «Τί θὰ τὸν ὠφελήσουν καὶ τὸν ἴδιο! Μήπως τὰ πλούτη δίνουν τὴν εὐτυχία;»

«—Δὲν σὲ καταλαβαίνω, κυρὰ Σταυρούλα», εἶπε ὁ ἱερεύς, κυττάζοντάς την κατάματα. «Ξέρω βέβαια πὼς τὰ πλούτη πολλὲς φορὲς διαφθείρουν τὸν ἄνθρωπο καὶ ἀπογυμνώνουν τὴν ψυχή του. Μὰ κι' ἄλλες φορὲς ἔρχονται σὰν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Τὸν ξέρω καλὰ ἐγὼ τὸν Τὸμ καὶ δὲν πιστεύω ἡ εὐτυχία ποὺ τὸν βρῆκε νὰ ἐσκλήρυνε τὴν ψυχή του.»

«—Τὸν ξέρω κι' ἐγὼ τὸν Τόμ», εἶπε κουνώντας τὸ γκρίζο κεφάλι της ἡ γρηὰ μητέρα. «Ἦταν χρυσὸ παιδὶ καὶ στὸ βάθος τέτοιο εἶναι ἀκόμη. Πόσο τὸν καμάρωνα καὶ πόσες ἐλπίδες ἐστήριζα σ' αὐτόν! Ἀλλὰ ἂς ὄψεται ἐκείνη... ἡ ἀλλόφυλη!»

«—Ἀλλόφυλη!» Ἐψιθύρισε μὲ πόνο ὁ ἱερεύς. «Ὁ Τὸμ πῆρε ἀλλόφυλη; Εἶναι κάτι τὸ ἀπίστευτο!»

«—Ἀπίστευτο καὶ ὅμως ἀληθινό. Πῶς τὸ ἔκανε αὐτὸ τὸ παιδί μου!» Δυὸ δάκρυα ὕγραναν πάλι τὰ μάτια τῆς πικραμένης μητέρας. «Οὔτε σχεδὸν μὲ ρώτησε, Πάτερ. Ἁπλῶς μοῦ ἀνήγγειλε τὴν ἀπόφασί του. Μάταια πῆγαν οἱ συμβουλές μου. Τὸ ξέρω. Τώρα ὑποφέρει. Τὸ εἶδα στὰ μελαγχολικά του μάτια τὴν τελευταία φορὰ ποὺ ἦρθε νὰ μὲ δῇ. Κάτι εἶδα ἐπαναστατημένο μέσα του... Δὲν εἶναι εὐτυχισμένος ὁ Τόμης μου.»

«—Πῶς νὰ εἶναι εὐτυχισμένος!» Εἶπε σοβαρὰ ὁ ἱερεύς. «Δὲν ὑπάρχει οὔτε μιὰ περίπτωσις, ποὺ ἕνας τέτοιος γάμος νὰ ὡδήγησε στὴν εὐτυχία. Τὰ παιδιά μας πολλὲς φορὲς τυφλώνονται ἀπὸ ἐφήμερα αἰσθήματα ἢ ἀπὸ τὴ λάμψι τοῦ χρήματος καὶ δὲν βλέπουν τὴν ἄβυσσο, ποὺ ἀνοίγεται μπροστά τους—τὸ βαθὺ χάσμα στὶς συνήθειες, στὰ αἰσθήματα, στὴ νοοτροπία, στὴ θρησκεία. Ὅταν τὰ ἀντικρύσουν εἶναι ἀργά. Καὶ δυὸ δρόμοι ἀνοίγονται τότε μπροστά τους: Ἢ νὰ κάνουν σοβαρὲς ἀβαρίες καὶ νὰ ξεχάσουν—νὰ χάσουν καλλίτερα — τὸν ἑαυτό τους, ἢ νὰ καταφύγουν σὰν σὲ μέσο λυτρώσεως στὸ διαζύγιο μὲ ὅλες του τὶς συνέπειες καὶ τὸ ἀναπόφευκτο ψυχικὸ τραῦμα, ποὺ δημιουργεῖ. Γάμος μὲ ξενόθρησκη αὐτὸ σημαίνει: αὐτοκτονία τῆς προσωπικότητος ἢ βαθὺ ψυχικὸ τραῦμα, ἀνίατο τὶς περισσότερες φορές... Πῶς ἔπεσε σ' ἕνα τόσο μεγάλο σφάλμα ὁ Τόμ! Καὶ τὸν νόμιζα τόσο λογικὸ καὶ τόσο αὐτοκυριαρχημένο!»

«—Ἔτσι τὸν ἐνόμιζα κι' ἐγώ, Πάτερ, καὶ δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω πὼς εἶναι διαφορετικός. Μὰ φάνηκε ἀδύνατος. Παρασύρθηκε. Τὸ ἔβλεπα. Πάλευε πολὺν καιρὸ μὲ τὸν ἑαυτό του. Μὰ τὸ δίχτυ, ποὺ τὸν εἶχε τυλίξει, ἦταν πολὺ δυνατό. Δὲν εἶχε δύναμι νὰ τὸ σπάσῃ. Στὸ τέλος νικήθηκε. Νικήθηκε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του. Ξεστράτησε. Ξέχασε καὶ τὴ θρησκεία μας καὶ τὴ φυλή μας καί.. τὴν ἴδια του τὴ μάνα ἀκόμη»! Ἡ κυρὰ Σταυρούλα ξέσπασε πάλι σὲ λυγμούς.

«—Ἔχε τὶς ἐλπίδες σου στὸν καλό μας Θεό», εἶπε συγκινημένος ὁ ἱερεὺς στὴν πικραμένη μητέρα. «Ἡ χάρι Του ἴσως τὸν ἀλλάξῃ, ἴσως μᾶς τὸν ξαναδώσῃ».

«—Ἄμποτε, Πάτερ. Μόνο μ' αὐτὴν τὴν ἐλπίδα ζῶ ἀκόμη. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν φωτίσῃ».

Ἡ κυρὰ Σταυρούλα φίλησε τὸ χέρι τοῦ ἱερέως κι' ἔφυγε μὲ ὑγρὰ ἀκόμη τὰ μάτια καὶ γυρμένο τὸ κορμὶ ὄχι τόσο ἀπὸ τὰ γηρατειὰ ὅσο ἀπὸ τὸν ψυχικὸ πόνο.

«—Καϋμένη μητέρα»! ψιθύρισε ὁ ἱερεύς, κυττάζοντάς την καθὼς ἀπομακρυνόταν. «Πόσο ἀγωνίσθηκες καὶ κουράσθηκες γι' αὐτὸ τὸ παιδί! Καὶ νὰ τώρα ἡ πληρωμή σου».

Πέρασαν ἀπὸ τότε δυὸ ὁλόκληρα χρόνια. Ὁ Τὸμ εἶχε ἀποκτήσει τὴν φήμη διασήμου γιατροῦ. Κανεὶς ὅμως ἀπὸ τοὺς παληούς του γνωρίμους δὲν τὸν εἶχε ἰδῇ. Στὴ μητέρα του ἔστελνε κάπου-κάπου χρήματα, μὰ ὁ ἴδιος πολὺ λίγες φορὲς τὴν εἶχε ἐπισκεφθῇ. Ποτὲ σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν τὴν εἶχε καλέσει στὸ ἀρχοντικό του.

«—Θὰ ντρέπεται νὰ μὲ παρουσιάσῃ στὴν ἀριστοκράτισσά του», σκεπτόταν ἡ δόλια ἡ μάνα. Καὶ ὁ πόνος τὴν ἔλυωνε κάθε μέρα.

* * *

Πλησίαζαν Χριστούγεννα. Ἡ κυρὰ Σταυρούλα δὲν αἰσθανόταν καλά. Ἕνας πόνος τῆς ἔσφιγγε τὸ στῆθος καὶ πυρετὸς τὴν σιγόψηνε. Προσπάθησε νὰ κρατηθῇ στὰ πόδια της μέχρι τὴν ἅγια αὐτὴ ἡμέρα, μὰ δὲν μπόρεσε. Τὴν προπαραμονὴ ἔπεσε στὸ κρεββάτι γιὰ καλὰ ἄρρωστη.

«—Δὲν μ' ἔφτανε ἡ δυστυχία μου» σκεπτόταν. «Τώρα ἦρθε καὶ ἡ ἀρρώστεια». Ἡ σκέψι ὅτι κι' αὐτὰ τὰ

θρώπων, ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ παραμένει αἰωνία, καθοδηγοῦσα καὶ φωτίζουσα τὴν πεπλανημένην καὶ ἁμαρτωλὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἀναμένουσα τὴν ἐπιστροφήν της πρὸς τὴν πατρικὴν θείαν ἀγάπην.

Τὸ ἄστρον τῆς Βηθλεὲμ θὰ ἐξακολουθῇ νὰ λάμπῃ ἐσαεὶ καὶ νὰ ὁδηγῇ τὰ βήματα τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν Θεόν, ὁ δὲ Ὕμνος τῶν Ἀγγέλων, ὁ ὁποῖος εἶναι μία ἐπιτομὴ τοῦ θείου Νόμου τῆς ἀγάπης, θὰ ἠχῇ πάντοτε μέσα εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ ἐνθυμίζῃ τὴν Ἁγίαν νύκτα τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος, τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Χριστούγεννα θὰ τὰ περνοῦσε μόνη-κατάμονη, μακρυὰ ἀπὸ τὸ μοναχογυιό της καὶ ἄρρωστη στὸ κρεββάτι χωρὶς κανένα κοντά της, τῆς ἔσφιγγε τὴν καρδιὰ καὶ μεγάλωνε τὸν πόνο της.

«—Γιατὶ μὲ τιμωρεῖς ἔτσι Χριστέ μου;» Ψιθύρισε, στρέφοντας τὸ βλέμμα της ὑγρὸ πρὸς τὸ εἰκονοστάσι. «Καλλίτερα πάρε με μιὰ ὥρα γρηγορώτερα. Μὰ δῶσε τὴν εὐτυχία καὶ τὴ χαρὰ στὸ παιδί μου, τὸν Τόμη μου».

Μιὰ ἄλλη σκέψι πέρασε τώρα ἀπὸ τὸ νοῦ της: «Νὰ τοῦ ἔγραφα δυὸ λέξεις...» σιγοεῖπε. «Ἴσως καὶ νὰ ἐρχόταν». Μὲ τρεμάμενο χέρι τοῦ ἔγραψε ἕνα γραμματάκι σύντομο, γεμᾶτο εὐχὲς γιὰ τὴ μεγάλη ἡμέρα καὶ μὲ μιὰ ὑποσημείωσι ὅτι τὸ γράφει ἄρρωστη στὸ κρεββάτι. Μιὰ γειτόνισσά της, ποὺ πέρασε ἀργότερα νὰ τὴν δῇ, τὸ ἔριξε στὸ ταχυδρομικὸ κουτί.

Πέρασε ἐκείνη τὴ νύχτα πολὺ ἄσχημα. Μπροστά της εἶχε διαρκῶς τὴν εἰκόνα τοῦ γυιοῦ της καὶ μέσα στὸ παραλήρημά της ἀπὸ τὸν πυρετὸ τὸ ὄνομα ἐκείνου ἐπρόφεραν συνεχῶς τὰ χείλη της.

Ξημέρωσε ἡ παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, τυλιγμένη στὸν ἄσπρο μανδύα της. Ἡ κυρὰ Σταυρούλα αἰσθανόταν βαρὺ τὸ κεφάλι της, μὰ μιὰ ἐλπίδα τῆς ἐθέρμαινε τὴν καρδιά. Κάρφωσε καὶ πάλι τὸ βλέμμα στὸ εἰκονοστάσι καὶ μὲ κόπο σιγοψιθύρισαν τὰ στεγνὰ ἀπὸ τὸν πυρετὸ χείλη της: «Χριστέ μου, μὴ μὲ ἀφήσῃς νὰ πεθάνω πρὶν τὸν ἰδῶ. Στεῖλέ μού τον καὶ ἔπειτα πάρε με. Ἄκουσε τὴ παράκλησι, τὴ μιὰ καὶ τελευταία παράκλησι, μιᾶς δυστυχισμένης μητέρας. Σωτῆρα μου... Σὺ ποὺ κατέβηκες στὸν κόσμο σὰν ἀπόψε γιὰ νὰ δώσῃς στοὺς ἀνθρώπους τὴ γαλήνη καὶ τὴ χαρά. Θὰ φύγω τότε χαρούμενη ἀπ' τὸν κόσμο αὐτό».

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη πέρασε μέσα σὲ παραλήρημα πυρετοῦ καὶ μεταπτώσεις ἐλπίδος καὶ ἀπογοητεύσεως. Ἀργὰ τὸ βράδυ ἀκούσθηκαν κτυπήματα στὴ πόρτα. Ἡ καρδιὰ τῆς κυρὰ Σταυρούλας σκίρτησε. «Ἐκεῖνος θὰ εἶναι», σκέφθηκε. Καὶ πράγματι, ἐκεῖνος ἦταν. Ἔτρεξε στὸ κρεββάτι της, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε μὲ τέτοια θέρμη, ποὺ ποτὲ πρὶν δὲν εἶχε ξανααισθανθῇ.

«—Ἦρθες, παιδί μου, ἦρθες;» Εἶπε μὲ τρεμάμενη φωνὴ καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἡ ἄρρωστη μητέρα. «Ὁ Χριστὸς σ' ἔστειλε. Τώρα θὰ φύγω εὐτυχισμένη».

«—Ὄχι· δὲ θὰ φύγῃς, Μητέρα. Θὰ γίνῃς καλά. Θὰ σὲ κάνω ἐγὼ καλά, γιατὶ μοῦ χρειάζεσαι. Τὸ ξέρω. Σοῦ φάνηκα σκληρὸς καὶ ἀχάριστος. Σὲ πίκρανα. Σὲ ἄφησα μόνη. Σὲ ἀπαρνήθηκα σχεδόν. Εἶμαι ἕνας ἄθλιος. Ἕνας ἐγωιστής. Ἕνας τιποτένιος. Ξέρω σὲ ποιὰ ἀγωνία ἐζοῦσες ὅλον αὐτὸν τὸν καιρό. Κι' ἂν εἶσαι ἄρρωστη τώρα, τὸ ξέρω. Ἐγὼ φταίω. Ἔτσι ἐπλήρωσα τὶς θυσίες σου, τὴν ἀγάπη σου, τὴν ἀφοσίωσί σου. Μὰ τώρα...τώρα θὰ μείνω κοντά σου. Θὰ σὲ κάνω καλά, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σοῦ πληρώσω ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ χρέος μου. Πρέπει...» Ἡ φωνὴ τοῦ Τόμ κόπηκε μέσα σὲ λυγμούς.

«—Πῶς; Θὰ μείνῃς κοντά μου ἀπόψε καὶ αὔριο, τὰ Χριστούγεννα;» Ἀκούστηκε τρεμάμενη ἀπὸ συγκίνησι ἡ φωνὴ τῆς ἄρρωστης, ἐνῷ τὸ ἀδύνατο καὶ πυρωμένο ἀπὸ τὸν πυρετὸ χέρι της χάϊδευε τὰ μαλλιὰ τοῦ μοναχογυιοῦ της.

«—Καὶ αὔριο καὶ μεθαύριο καὶ ὅλη μου τὴ ζωή, ἂν χρειασθῇ», ἀπάντησε ὁ γιατρὸς ἀποφασιστικά. «Μὰ τώρα δὲν εἶναι καιρὸς γιὰ λόγια. Θὰ τὰ ποῦμε ὅταν γίνῃς λόγια. Ἐπῆρε ἀμέσως τὸ βαλιτσάκι του μὲ τὰ ἐργαλεῖα του καὶ τὴν ἀκροάστηκε. Διέγνωσε πνευμονία. «Δὲν εἶναι μεγάλος ὁ κίνδυνος», σκέφθηκε. Τῆς ἔκανε μιὰ ἔνεσι καὶ κάθησε δίπλα στὸ προσκέφαλό της, χαϊδεύοντας τὸ γκρίζο κεφάλι της μὲ τρυφερότητα. Ἡ ἄρρωστη σὲ λίγο ἔκλεισε τὰ μάτια της καὶ ἀποκοιμήθηκε. Στὰ χείλη της ἄνθιζε ἕνα χαμόγελο. Σίγουρα δὲν εἶχε τώρα ἐφιάλτες.

Ξύπνησε τὶς πρωϊνὲς ὧρες καὶ δὲν πίστευε τὰ μάτια της, ὅταν εἶδε τὸν Τόμ ξαπλωμένο σ' ἕνα ντιβάνι στὴν ἄλλη γωνιὰ τοῦ δωματίου. Πόσο καλύτερα καὶ πόσο εὐτυχισμένη αἰσθανόταν τώρα! Τὸ βλέμμα της ἐστράφη καὶ πάλι στὸ εἰκονοστάσι, ποὺ τὸ ἐφώτιζε ἕνα καντήλι. «Σὲ εὐχαριστῶ, Χριστέ μου, ποὺ μοῦ τὸν ἔστειλες», εἶπε μὲ ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμὸ ἀνακουφίσεως. «Φώτιζε τὸ δρόμο του στὸ καλό».

Σὲ λίγο ξύπνησε καὶ ὁ Τόμ. Βρῆκε τὴ μητέρα του πολὺ καλλίτερα. Τῆς ἔκανε κι' ἄλλη ἔνεσι, τῆς ἔδωσε κι' ἄλλα φάρμακα κι' ἕνα ζεστό, καὶ τῆς συνέστησε νὰ μείνῃ ἡσυχη. Ἔπειτα βγῆκε, φώναξε τὴ γειτόνισσά τους καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ μείνῃ γιὰ λίγη ὥρα μαζὶ μὲ τὴν ἄρρωστη, γιατὶ κάπου εἶχε νὰ πάῃ. Φίλησε τὴ μάνα του ἔπειτα κι' ἔφυγε μὲ τὴν ὑπόσχεσι πὼς δὲν θὰ λείψῃ πολύ.

Ἦταν ἡ ὥρα τῆς λειτουργίας τῶν Χριστουγέννων καὶ πῆρε τὸν δρόμο γιὰ τὴν Ἐκκλησία. Πόσο κτυποῦσε ἡ καρδιά του! Καὶ μὲ πόση συγκίνησι καὶ κατάνυξι παρηκολούθησε τὴ λειτουργία ἐκείνη! Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ὕστερα ἀπὸ δυόμισι χρόνια, ποὺ ξανάμπαινε σὲ ὀρθόδοξο ναὸ καὶ ἄκουγε ὀρθόδοξη λειτουργία. Ὅλο τὸ παρελθόν, τὸ εὐτυχισμένο ἐκεῖνο παρελθόν, ξαναζωντάνεψε μπροστὰ στὰ μάτια τῆς ψυχῆς του γοητευτικὸ καὶ φωτεινό. Παίρνοντας ἀντίδωρο ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἀγαπημένου του Πνευματικοῦ, τὸν παρεκάλεσε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ σπίτι, ὅταν θὰ εὕρισκε καιρό. «Θὰ ἐρχόμουν καὶ νὰ μὴ μοῦ τὸ ἔλεγες», ἀπήντησε χαρούμενα καὶ καλόκαρδα ὁ πατὴρ Παῦλος.

Ἦταν νωρὶς τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ἐπῆγε. Εὐχήθηκε στὴν μητέρα χρόνια πολλὰ καὶ περαστικὰ κι' ἔπειτα κάθισαν μὲ τὸν Τόμ στὸ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Γεννιέται ἀπόψε ὁ Χριστός,
μὰ ὄχι σὲ παλάτι οὔτε σὲ κάστρο!
Στὴν ταπεινὴ τὴν φάτνη, ἐκεῖ,
σταμάτησε τὸ πιὸ λαμπρὸ
τοῦ Δεκεμβρίου ἄστρο.

Γεννιέται ἀπόψε ὁ Χριστός,
ἄγγελοι γύρω φτερουγίζουν.
Οἱ Μάγοι ὁδοιποροῦν . . .
τ' ἀστέρι φέγγει, ὁδηγός . . .
Ἔφτασαν τώρα, γονατίζουν.

Μπρὸς στὸ μικρούλη τὸν Χριστὸ
σκορπίζουν πλούσια δῶρα:
«Λίβανο, σμύρνα καὶ χρυσό . . . »
Καὶ ὅλα ἐκεῖ, στὴ φτωχικὴ
τὴ φάτνη, λάμπουν τώρα!

ΣΤ. ΜΠΟΛΕΤΣΗ

διπλανὸ δωμάτιο. Πόσο ἀλλοιώτικο τὸν εὕρισκε τώρα! Ποῦ ἦταν ἐκεῖνο τὸ σφρῖγος καὶ ἡ αἰσιοδοξία! Οὔτε ἴχνος δὲν φαινόταν πιὰ στὴ μορφή του. Τὰ χαρακτηριστικά του ἦταν τσακισμένα σὰν νὰ εἶχε περάσει μιὰ μεγάλη περιπέτεια. Τὸ βλέμμα του δὲν εἶχε πιὰ τὴν παληὰ ἐκείνη φωτεινότητα καὶ διαύγεια. Φαινόταν μελαγχολικὸ καὶ ταπεινωμένο. Ἡ ὅλη του ἔκφρασι ἔδειχνε σὰν κάτι νὰ ἐβάραινε τὴν ψυχή του.

«—Δὲν φαντάζεσαι τί ἔκπληξι καὶ χαρὰ μαζὶ αἰσθάνθηκα, Τόμ, ὅταν σήμερα τὸ πρωῒ σὲ ξαναεῖδα πάλι στὴν Ἐκκλησία μας ὕστερα ἀπὸ χρόνια καὶ χρόνια. Σὲ βεβαιῶ μᾶς ἔλειψες πολὺ ὅλον αὐτὸ τὸν καιρό». Ἄρχισε ὁ ἱερεύς.

«—Ὄχι, βέβαια, ὅσο ἐλείψατε σεῖς σὲ μένα ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα», εἶπε μὲ τὸ κεφάλι κατεβασμένο ὁ Τόμ.

«—Μὰ τότε σύ φταῖς», συνέχισε ὁ ἱερεύς. «Γιὰ σένα θὰ ἦταν εὐκολώτερο νὰ ἔρχεσαι κάπου-κάπου. Σὲ δικαιολογῶ ὅμως. Πολλὴ δουλειά. Βαρειὰ καθήκοντα. Οἰκογενειακαὶ ὑποχρεώσεις... Ἀλήθεια Τόμ, ἔμαθα πὼς παντρεύθηκες καὶ μάλιστα πολὺ καλὰ καὶ ἀκόμη δὲν σὲ συνεχάρηκα. Τὰ συγχαρητή....

«—Ἂς λείπουν, Πάτερ». Τὸν διέκοψε ὁ Τόμ. «Ὄχι συγχαρητήρια, ἀλλὰ συλλυπητήρια μοῦ ἀξίζουν».

«—Πῶς!» ἀνεφώνησε ὁ ἱερεύς. «Δὲν εἶσαι λοιπὸν εὐτυχισμένος μὲ τὸ γάμο σου αὐτό; Κι' ἐγὼ ἄκουσα, πὼς ἡ νύφη εἶναι πλούσια καὶ φορτωμένη μὲ χαρίσματα».

«—Πλούσια, ναί, Πάτερ. Καὶ μὲ χαρίσματα βέβαια. Χαρίσματα ὅμως ἀπὸ κεῖνα, ποὺ γρήγορα ξεθωριάζουν.» Ἀπήντησε ὁ Τόμ. Κατέβασε ἔπειτα τὸ βλέμμα καὶ συνέχισε: «Πάτερ, μὲ βαρσίνει ἕνα μεγάλο σφάλμα. Ἕνα σφάλμα, γιὰ τὸ ὁποῖο ἔχω μετανοιώσει πικρὰ καὶ ἔχω τιμωρηθῆ πολὺ—καὶ ποιὸς ξέρει πόσον καιρὸ ἀκόμη θὰ τιμωροῦμαι. Θέλω νὰ σοῦ τὸ ἐξομολογηθῶ, γιὰ νὰ ἐλαφρώσω λίγο τὴν ψυχή μου καὶ νὰ ζητήσω τὴ συμβουλή σου.»

«—Λέγε, παιδί μου! Λέγε ἐλεύθερα, ὅ,τι βαραίνει τὴν ψυχή σου. Τὸ βλέπω στὴν ἔκφρασί σου πὼς κάτι σοβαρὸ σὲ βασανίζει. Πές το καὶ σίγουρα θὰ ξαλαφρώσῃς». Εἶπε πατρικὰ ὁ ἱερεύς.

«—Νικήθηκα ἀπὸ τὸν κατώτερο ἑαυτό μου, Πάτερ». Συνέχισε μὲ συντριβὴ ὁ Τόμ. «Μὲ παρέσυρε ὁ πλοῦτος καὶ ἕνα ἐφήμερο αἴσθημα, ποὺ ἄρχισε ἐκεῖ κάτω στὴ λιμνούλα, στὰ πόδια τοῦ βράχου, ποὺ στέκεται ἐκεῖνος ὁ φανταχτερὸς πύργος. Ἐπάλαιψα στὴν ἀρχή. Στὸ τέλος συμβιβάστηκα μὲ τὸν ἑαυτό μου. Ἦταν ξενόθρησκη. Τὸ ξέρεις, βέβαια. Μὰ ἦταν πλούσια, μὲ χαρίσματα ἐξωτερικὰ ἀπ' αὐτὰ ποὺ ξιππάζουν, μὲ ὑψηλὴ κοινωνικὴ θέσι, μὲ μέσα ποὺ θὰ μοῦ ἐξησφάλιζαν μιὰ λαμπρὴ καρριέρα. Θὰ ἤμουν ἀνόητος, ἔλεγα τότε, νὰ ἀφήσω μιὰ τέτοια εὐκαιρία. Ἔπειτα φανταζόμουν τὸν ἑαυτό μου δυνατό. Θὰ τὴν γυρίσω, ἔλεγα, στὰ νερὰ τὰ δικά μου, τὰ δικά μας, καλλίτερα. Θὰ γίνεται σ' ὅλα τὸ δικό μου. Καὶ ξέρω ἐγὼ τί θέλω.

Μὰ τὰ πράγματα δὲν πῆραν τὸ δρόμο, ποὺ ἐγὼ στὸ συμβιβασμὸ μὲ τὴν συνείδησί μου εἶχα σχεδιάσει. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ εὑρῆκα τὴν ἀτμόσφαιρα βαρειά. Ὅλα ἦταν τυπικὰ καὶ ἐπίσημα. Ἔλειπε ἡ αὐθορμησία καὶ τὸ χαμόγελο. Ἀπορροφημένος ὅμως ἀπὸ τὸ αἴσθημα καὶ τὰ σχέδιά μου, δὲν ἔδωκα σημασία στὸ πρᾶγμα. Τί μὲ ἐνδιέφερε ἄλλως τε; Ἡ γυναίκα μου, ἂν καὶ πολὺ ἀφωσιωμένη στοὺς γονεῖς της, ἦταν στοργικὴ μαζί μου. Μὰ μὲ τὸν καιρὸ ἡ κατάστασις χειροτέρευε. Ἡ πρώτη σύγκρουσις μὲ τὰ πεθερικά μου ἄρχισε, ὅταν λίγους μῆνες μετὰ τὸ γάμο μου ἐπρότεινα νὰ πάρω τὴ μητέρα μου μαζί μου. Ἐπολέμησαν τὴν ἰδέα μὲ λύσσα καὶ σαρκασμό. Μὲ τὴν ἴδια λύσσα ἐπολέμησαν καὶ τὴν ἄλλη πρότασί μου νὰ βροῦμε σπίτι καὶ νὰ κάνωμε μὲ τὴν γυναίκα μου δικό μας νοικοκυριό. Τὸ κακὸ ἦταν ὅτι ἡ τελευταία αὐτὴ ἰδέα δὲν ἄρεσε οὔτε στὴν κόρη τους καὶ πῆρε τὸ μέρος τους.

Τότε εἶδα σὲ τί βάραθρο εἶχα πέσει. Ἐγώ, ποὺ «θὰ γινότανε σὲ ὅλα τὸ δικό μου», δὲν μπόρεσα οὔτε αὐτὸ τὸ μικρὸ νὰ ἐπιτύχω. Ἐγὼ ὁ «δυνατὸς» ἤμουν ἕνας ἀξιοθρήνητος αἰχμάλωτος. Τί τρομερὴ διάψευσις! Καὶ τὸ κακὸ δὲν σταμάτησε ἐκεῖ. Κάθε μέρα καὶ μεγάλωνε. Τὰ προσχήματα τώρα εἶχαν ἐγκαταλειφθῆ, τὰ αἰσθήματα εἶχαν ἐξατμισθῆ καὶ ἡ πραγματικότης, μιὰ τρομερὴ πραγματικότης χωρὶς προσωπεῖο, ἀπεκαλύπτετο σιγὰ-σιγὰ στὰ μάτια μου. Ἐκεῖνο, ποὺ ἔβλεπα τώρα, ἦταν ἕνας φανατισμὸς ἄκαμπτος. Κάθε τι ξένο στὶς συνήθειες καὶ στὶς ἰδέες των συναντοῦσε ἀλύπητο μαστίγωμα. Ἡ ράτσα μου, ἡ θρησκεία μου, ἡ καταγωγή μου ἦσαν θέματα, ποὺ μόνο τὴν εἰρωνία καὶ τὸ σαρκασμὸ προκαλοῦσαν. Κάθε κίνησίς μου, κάθε ἀναφορὰ στὰ προσφιλῆ μου πρόσωπα καὶ πράγματα ἐγίνετο στόχος δηκτικῆς κριτικῆς. Βρισκόμουνα σὲ μιὰ πραγματικὴ κόλασι! Ἡ ψυχή μου ἐπαναστατοῦσε. Ὅ,τι αἰσθανόμουν τώρα δὲν ἦτο παρὰ ἕνα μῖσος κατὰ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν καὶ ἀγανάκτησις καὶ ἀηδία γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Ἤμουν διαρκῶς ἐκνευρισμένος. Εἶχα χάσει καὶ τὸν ὕπνο μου ἀκόμη. Ὑπέφερα τρομερά. Δὲν φταίει κανεὶς ἄλλος, σκεπτόμουνα. Ἔκανα ἕνα μεγάλο λάθος. Πρέπει τώρα νὰ πληρώσω. Καὶ τὸν ψυχικό μου πόνο δυνάμωνε ἡ νοσταλγία γιὰ τὸ παρελθόν, γιὰ τὸ γραφικὸ σπιτάκι μου, γιὰ τὴ μάνα μου, γιὰ τὰ ἄλλα ἀγαπητά μου πρόσωπα, γιὰ τὶς κατανυκτικὲς θρησκευτικὲς τελετές μας, γιὰ ὅλα τὰ δικά μας· ἡ νοσταλγία γιὰ τὴν εὐτυχία, ποὺ τόσο ἀσυλλόγιστα ἄφησα μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μου.

Μιὰ σκέψι τριγύριζε διαρκῶς μέσα στὸ κεφάλι μου. Νὰ φύγω. Νὰ βγῶ μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ κεῖνη τὴν κόλασι. Νὰ γυρίσω στοὺς δικούς μου. Δὲν εὕρισκα ὅμως τὴ δύναμι νὰ τὸ κάμω. Φοβόμουνα τὰ σχόλια τοῦ κόσμου. Φοβούμουνα τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου. Βρισκόμουνα μπροστὰ σὲ ἕνα μεγάλο δίλημμα, ποὺ μοῦ ἔφερνε τρέλλα. Καταλάβαινα ὅτι εἶχα χάσει τὴ ψυχική μου ἰσορροπία, ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ ἐγώ μου. Στὸ τέλος κλείστηκα στὸν ἑαυτό μου. Ἔπειτα ἔκαμα κάτι πιὸ γενναῖο. Πῆγα ἐσωτερικὸς γιατρὸς σὲ μιὰ κλινικὴ καὶ μόνο κατὰ ἀραιὰ διαστήματα πήγαινα στὴ γυναῖκα μου. Μὰ ἡ κατάστασις δὲν ἄλλαξε. Ὁ πάγος ὄχι μόνο δὲν ἔσπασε, ἀλλὰ καὶ γινόταν ὅλο καὶ πιὸ πυκνός.

Τὶς τελευταῖες αὐτὲς ἡμέρες εἶχα γυρίσει στὸ σπίτι γιὰ τὶς ἑορτὲς τῶν Χριστουγέννων. Χριστούγεννα εἶναι, εἶχα σκεφθῆ, δὲν εἶναι σωστὸ νὰ λείπω ἀπὸ τὸ σπίτι μου. Χθὲς τὸ πρωῒ πῆρα τὸ γράμμα τῆς μητέρας μου. Ἦταν ἄρρωστη. Ἤθελε νὰ μὲ δῇ. Νόμισα ὑποχρέωσή μου νὰ ρθῶ. Ἑτοίμασα

τὴ βαλίτσα μου καὶ τοὺς εἶπα: «Ἡ μητέρα μου εἶναι ἄρρωστη. Πάω νὰ τὴν δῶ καὶ θὰ γυρίσω τὸ γρηγορώτερο». Τρομερὴ θύελλα ξέσπασε τότε γύρω μου. «Ἡ μητέρα σου εἶναι ἄρρωστη... Πονηρὰ τερτίπια μιᾶς γρηᾶς ξεμωραμένης... Χριστούγεννα, βλέπεις, καὶ θέλει τὸν κανακάρη της κοντά της... Ἐλεεινὴ ράτσα... Τὸ ξέρεις πὼς εἶναι ἕνα πονηρὸ ψέμμα. Μὰ σὺ πρέπει νὰ πᾶς... Νὰ σοῦ πιτύχῃ ἄντρας... Ἀφήνει τὴν οἰκογένειά του τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, γιὰ νὰ πάῃ σ' ἕνα σταῦλο... Καὶ λέει πὼς εἶναι καὶ μορφωμένος... Ἔτσι ἄξεστοι εἴσαστε ὅλοι σας...» Τὸ στόμα τους ἔσταζε δηλητήριο. Κύτταξα τὴ γυναῖκα μου σὰν νὰ ζητοῦσα ὑπεράσπισι. Τὸ βλέμμα της ἔμοιαζε σὰν ἐκεῖνο τῆς ὀχιᾶς. «Πήγαινε», μοῦ εἶπε μὲ χείλη σφιγμένα, «ἀλλὰ καλλίτερα νὰ μὴ ξαναγυρίσῃς». Μοῦ ἦρθε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι. Ἔκανα νὰ τοὺς δώσω τὴν ἀπάντησι, ποὺ τοὺς χρειαζόταν, μὰ τὰ λόγια μου πνίγηκαν μέσα στὸν καπνὸ τοῦ θυμοῦ μου. Ὥρμησα πρὸς τὴν πόρτα καὶ ἔφυγα μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ μὴ ξαναγυρίσω.»

Ἐδῶ ὁ Τὸμ σταμάτησε. Ἔκρυψε τὸ κεφάλι του μέσα στὶς παλάμες του καὶ ἔμεινε ἔτσι συντετριμμένος γιὰ λίγες στιγμές. Ἔπειτα σηκώνοντας μὲ κόπο τὸ κορμί του, ρώτησε τὸν ἱερέα: «Τί λές, Πάτερ, γιὰ ὅλ' αὐτά; Τί μὲ συμβουλεύεις;»

«—Εἶναι πολὺ λυπηρὰ ὅλα αὐτά, παιδί μου», ἀπάντησε μὲ σοβαρότητα ὁ ἱερεύς. Εἶναι μεγάλη ἡ περιπέτειά σου. Μὰ δὲν εἶσαι ὁ μόνος. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς νέους μας, ποὺ ἔκαμαν τὸ ἴδιο λάθος, ἔπαθαν χειρότερα. Οἱ περισσότεροι τῶρριξαν στὸ ποτὸ καὶ κατήντησαν ἀλκοολικοί, σωστὰ κοινωνικὰ ναυάγια. Μερικοὶ ἔφθασαν στὸ φρενοκομεῖο. Καὶ ἄλλοι ἐτίναξαν τὰ μυαλά τους στὸν ἀέρα... Ἦταν μεγάλη ἀσυλλογισιὰ αὐτὸ ποὺ ἔκαμες. Γάμος μὲ ξενόεθνη καὶ ξενόθρησκη εἶναι τὸ μεγαλύτερο ἀτύχημα, ποὺ μπορεῖ νὰ πάθῃ ἕνας νέος μας. Ὁδηγεῖ κατ' εὐθεῖαν στὴν καταστροφή. Λίγοι τέτοιοι γάμοι κράτησαν ὡς τὸ τέλος. Μὰ κι' ἀπ' αὐτοὺς κανένας δὲν ἦταν εὐτυχισμένος, ὅπως ἐννοοῦμε ἐμεῖς τὴ συζυγικὴ εὐτυχία. Οἱ περισσότεροι κατέληξαν καὶ καταλήγουν σὲ τραγωδία. Καὶ εἶναι μεγαλύτερη ἡ τραγωδία ὅταν φέρνουν στὸν κόσμο καὶ παιδιά, γιατὶ αὐτὰ εἶναι τὰ μεγαλύτερα θύματα. Ἀλήθεια, Τόμ· δὲν μοῦπες. Ἔχετε παιδιά;

«—Εὐτυχῶς ὄχι», ἀπήντησε ὁ γιατρός.

«—Τότε τὰ πράγματα εἶναι εὐκολώτερα», συνέχισε ὁ πατὴρ Παῦλος. «Εἶπες πὼς ἔφυγες μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ μὴ ξαναγυρίσῃς. Βέβαια στὶς περιπτώσεις αὐτὲς ἡ συνηθισμένη λύσις εἶναι τὸ διαζύγιον. Δὲν εἶναι εὐχάριστη ἡ λύσις αὐτή, παιδί μου. Στὸ βάθος εἶναι ἀντίθετη μὲ τὰ διδάγματα τῆς θρησκείας μας. Μά, ὅταν τὰ πράγματα φθάνουν στὸ ἀπροχώρητο, ὅπως στὴ δική σου περίπτωσι, δὲν ὑπάρχει ἄλλη διέξοδος. Ὅπως ἄλλως τε εἶπες, ἀπὸ πολὺν καιρὸ ἔχεις χωρίσει ἀνεπίσημα ἀπὸ τὴ γυναῖκα σου. Νομίζεις ὅτι μιὰ προσπάθεια ἀκόμη συμφιλιώσεως θὰ ἔχῃ ἀποτελέσματα;»

«—Δὲν ἐλπίζω τίποτε, Πάτερ». Ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ γιατροῦ. «Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τῆς γυναίκας μου, ἡ ἀξιοπρέπειά μου δὲν μοῦ ἐπιτρέπει ἕνα καινούργιο πείραμα. Εἶμαι βέβαιος ἄλλως τε ὅτι θὰ ἀποτύχῃ. Θὰ ταπεινωθῶ ἀκόμη περισσότερο, θὰ συνεχισθῇ τὸ μαρτύριό μου καὶ ἁπλῶς θὰ ἀναβληθῇ τὸ διαζύγιο. Ἐκεῖ ποὺ ἔφθασε τὸ πρᾶγμα, δὲν παίρνει γιατρειά. Γι' αὐτὸ ὅσο γρηγορώτερα τόσο τὸ καλύτερο».

«—Ἂν τὰ πράγματα εἶναι ἔτσι, δὲν μπορῶ νὰ σὲ ἐμποδίσω, παιδί μου», εἶπε ὁ ἱερεύς. «Κάνε ὅ,τι σὲ φωτίσει ὁ Θεός. Ἐμεῖς, τὸ ξέρεις, θὰ χαροῦμε πολὺ νὰ σ' ἔχωμε πάλι μαζί μας. Καὶ πρόσεξε. Ὅταν περάσῃ ἡ τρικυμία καὶ γαληνέψῃ ἡ ψυχή σου, διάλεξε ἕνα ἀπὸ τὰ δικά μας κορίτσια. Μόνον αὐτὰ μποροῦν νὰ δώσουν στοὺς νέους μας ἁρμονικὴ καὶ εὐτυχισμένη συζυγικὴ ζωή».

«—Θὰ προσπαθήσω νὰ ἀκολουθήσω τὴ συμβουλή σου, Πάτερ». Εἶπε χαμογελώντας τώρα ὁ Τόμ.

Καὶ οἱ δυὸ μαζὶ ἔπειτα σηκώθηκαν καὶ μπῆκαν στὸ δωμάτιο τῆς ἄρρωστης, ποὺ ἄθελά της ἔδωσε τὴν ἀφορμὴ γιὰ τὴν τελευταία ἐξέλιξι, ποὺ πῆραν τὰ πράγματα. Ὁ πατὴρ Παῦλος, τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς ψιθύρισε κάτι στ' αὐτί. Τὸ βλέμμα της τότε μὲ μιᾶς φωτίσθηκε. Στράφηκε χαϊδευτικὸ στὸ γυιό της καὶ ἔπειτα εὐλαβικὸ στὸ εἰκονοστάσι. Τὰ χείλη της κάτι μουρμούρισαν καὶ ἀνασηκώνοντας τὸ κορμί της ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Ὁ Τὸμ χύθηκε δακρυσμένος στὴ ἀγκαλιά της κι' ἔμειναν ἔτσι σφιχταγκαλιασμένοι γιὰ κάμποση ὥρα.

INTERSTATE
MARBLE AND GRANITE WORKS

ΔΗΜ. ΒΡΑΧΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΥΙΩΝ

Γλύπτου Διπλωματούχου τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου Ἀθηνῶν

Ἐκτελοῦμεν

ΤΕΜΠΛΑ - ΑΓΙΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ - ΙΕΡΑΣ ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ
ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΡΙΑ, ΚΛΠ.

Ἐκ Φυσικῶν Μαρμάρων

ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΩΝ ΜΑΡΜΑΡΩΝ ΚΑΙ ΕΚ ΞΥΛΟΥ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Προμηθεύομεν Ἐκκλησιαστικὰ Εἴδη ἐκ τῶν ἐργοστασίων ἀρίστων Βυζαντινολόγων τῆς Ἑλλάδος. Ἐπίσης Ἀγάλματα, Μνημεῖα καὶ Ἀναμνηστικὰς Στήλας, WAR MEMORIALS ἐκ μαρμάρου καὶ γρανίτου.

1259 FLUSHING AVE., BROOKLYN, N. Y.

Τηλέφωνον. EV. 6-5479 — Τηλ. Νυκτός IL. 9-2896

ΤΑ ΑΠΑΧΘΕΝΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΑ

Μία Ἐπιστολὴ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου

Κύριε Διευθυντὰ τοῦ Ἐθνικοῦ Κήρυκος

Ὁ ΟΗΕ ἠσχολήθη καὶ πάλιν μὲ τὸ ζήτημα τῶν χιλιάδων Ἑλληνοπαίδων ποὺ ἀπήχθησαν πρὸ τεσσάρων περίπου ἐτῶν ἀπὸ τοὺς Κομμουνιστὰς εἰς τὰς χώρας τοῦ Σιδηροῦ παραπετάσματος. Ἠσχολήθη, ὅμως, ὁ διεθνὴς αὐτὸς Ὀργανισμὸς διὰ νὰ διακηρύξῃ ὄχι τὴν ἀμετάτρεπτον ἀπόφασίν του ὅπως ἐπιμείνῃ εἰς τὸν ἐπαναπατρισμὸν τῶν χιλιάδων αὐτῶν Ἑλληνοπαίδων, ἀλλὰ διὰ νὰ διαδηλώσῃ ἐπισήμως ὅτι ἐξέλιπε πᾶσα ἐλπὶς ἀποδόσεως τῶν ἁρπαγέντων παίδων.

Ἀνεγνώσαμεν καὶ τὸ σχόλιόν σας, τὸ σχετικὸν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, ποὺ δὲν εἶναι μόνον Ἑλληνική, ἀλλ' ἀφορᾷ ὁλόκληρον τὸν λεγόμενον Χριστιανικὸν καὶ πολιτισμένον κόσμον. Πολὺ δικαίως ἐκφράζετε τὴν δεδικαιολογημένην ἀγανάκτησίν σας. Καὶ πολὺ ὀρθῶς παρατηρεῖτε ὅτι ἂν τὰ παιδιὰ ἦσαν Ἀγγλοσάξονες, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἀλλοία θὰ ἦτο ἡ στάσις τοῦ ΟΗΕ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς, ποὺ στιγματίζει τὸν Χριστιανισμόν, τὸν πολιτισμόν, ἀκόμη δὲ καὶ τὸν ἀνθρωπισμόν μας.

Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ καὶ ἡ μόνη, ποὺ δέχεται ἡ ἡρωϊκὴ γενέτειρά μας αὐτὴν τὴν μεταχείρησιν ἐκ μέρους τῶν μεγάλων καὶ τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς. Ἄλλοι καὶ ἀδικοῦντες καὶ κατακρατοῦντες χώρας ὄχι ἰδικάς των, θωπεύονται καὶ ὑποστηρίζονται. Μόνη ἡ συνεπεστάτη πρὸς τὴν τρισχιλιετῆ της ἱστορίαν μεγαλομάρτυς καὶ ἔνδοξος Ἑλλάς, ἀδικουμένη ἀγνοεῖται, θυσιαζομένη ὄχι μόνον δὲν ἀμείβεται, ἀλλὰ καὶ βλέπει τὴν ἀμοιβὴν ποὺ ἐδικαιοῦτο καὶ ἀνέμενε νὰ λάβῃ, νὰ τὴν διεκδικοῦν ἄλλοι, ποὺ εἰς καμμίαν θυσίαν δὲν ἐδέχθησαν νὰ ὑποβληθοῦν. Καὶ τώρα τῆς λέγουν οἱ μεγάλοι καὶ οἱ ἰσχυροί, «ἀρκετὰ ἐνδιεφέρθημεν διὰ τὰς χιλιάδας τῶν ἁρπαγέντων παιδιῶν σου· δίκαιον ἔχεις, δυστυχῶς ὅμως δὲν εἶναι δυνατὸν τὸ δίκαιον αὐτὸ νὰ σοῦ ἀποδοθῇ».

Τί θὰ κάμωμεν ἡμεῖς; Ὅ,τι λέγει ἡ ἐθνική μας ἱστορία ὅτι κάμνομεν εἰς παρομοίας περιστάσεις. Θὰ ἐξακολουθήσωμεν, πρέπει νὰ ἐξακολουθήσωμεν νὰ ζητῶμεν τὰ παιδιά μας. Ὅπως θὰ ἐξακολουθήσωμεν, ὅπως ὀφείλομεν νὰ ἐξακολουθήσωμεν ἐπιμένοντες ὅπως ἱκανοποιηθοῦν αἱ δικαιότατα καὶ λογικώτατα ἐθνικαὶ διεκδικήσεις μας.

Ἀλλοίμονον ἂν κύψωμεν μοιρολατρικῶς τὴν κεφαλήν μας καὶ εἴπωμεν: «τῷ ὄντι δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς ἀποδόσεως τῶν ἁρπαγέντων χιλιάδων Ἑλληνοπαίδων μας· ἂς τὰ θεωρήσωμεν ὡς ἁπαχθέντα ὁριστικῶς.» Ὄχι. Αὐτὸς ὁ τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι δὲν εἶναι καθόλου Ἑλληνικός. Δὲν ἀνταποκρίνεται ποσῶς πρὸς τὸ ἐθνικόν μας παρελθὸν πρόσφατον καὶ ἀπώτερον. Δὲν εἴμεθα ἄλλωστε λαὸς φλεγματικός. Ἔτσι ὁ Δημιουργὸς μᾶς ἔπλασεν. Ἀλλ' εἴμεθα λαὸς αἰσθηματικός. Εἰς αὐτὸν δὲ τὸν αἰσθηματισμόν μας ὀφείλεται καὶ ἡ ἐκρηκτικότης τοῦ συναισθηματικοῦ μας κόσμου εἰς τὰς κρισίμους στιγμὰς τῆς ἱστορικῆς σταδιοδρομίας καὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἠλλοιώθη πολλάκις ὁ ροῦς τῆς ἱστορίας πρὸς τὸ συμφέρον ὁλοκλήρου τῆς φιλελευθέρας ἀνθρωπότητος.

Ὄχι, δὲν θὰ λησμονήσωμεν, οὔτε πρέπει νὰ λησμονήσωμεν τὰ ἁρπαγέντα παιδιά μας. Οὔτε δὲ θὰ παύσωμεν, οὔτε πρέπει νὰ παύσωμεν κλαίοντες αὐτὰ καὶ πενθοῦντες δι' αὐτά. Θὰ μιμηθῶμεν καὶ πρέπει νὰ μιμηθῶμεν τὰς μητέρας τῶν χιλιάδων παιδιῶν, ὅπως τὰ ἰδικά μας, ποὺ ἐθρήνουν τὴν σφαγήν τους ἀπὸ τὸν αἱμοβόρον καὶ σκληρότατον Ἡρώδην, καὶ ποὺ δὲν ἤθελον νὰ παρηγορηθοῦν διότι δὲν τὰ ἔβλεπον πλησίον τους. «Φωνὴ ἐν Ραμᾷ ἠκούσθη θρῆνος καὶ κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς πολύς, Ραχὴλ κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς καὶ οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι ὅτι οὐκ εἰσί».

Καὶ ἐπειδὴ πιστεύομεν ὅτι ὑπάρχει δικαιοσύνη, τὴν ὁποίαν ἐνσαρκώνει καὶ ἀντιπροσωπεύει Ἐκεῖνος τοῦ Ὁποίου τὴν γέννησιν μεθαύριον θὰ πανηγυρίσωμεν, θὰ πιστεύωμεν ἐπίσης ὅτι ἡ δικαιοσύνη κάποτε θὰ θριαμβεύσῃ, ὅπως ἐθριάμβευσε διὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του ὁ «χθὲς καὶ σήμερον ὁ Αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς Αἰῶνας».

Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ σᾶς συγχαίρω διὰ τὸν ἀγῶνα σας ὑπὲρ τῶν ἁπαχθέντων ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν Ἑλληνοπαίδων μας.

Διάπυρος εὐχέτης πρὸς Κύριον
† Ὁ Ἀμερικῆς ΜΙΧΑΗΛ

22 Δεκεμβρίου 1952.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΜΑΣ

Ἕνα κομμάτι εἶσαι τῆς Ἑλλάδος
μέσα στὴν χώρα ποὺ τὴν Λευθεριὰ ἀγαπᾷ,
Καὶ φάρος εἶσαι τῆς Ὀρθοδοξίας
ποὺ ἅπλετα τὸ φῶς του σκορπᾷ.

Τοὺς πόθους τῶν Ἑλλήνων ἐνσαρκώνεις
στὴν βλογημένη αὐτὴν ἐδῶ τὴν γῆ,
Καὶ μιᾶς πιὸ δοξασμένης ἡμέρας
εἶσαι ὑπόσχεσις ὁμοῦ καὶ χαραυγή.

Ἅγια Σοφιὰ μαζὺ καὶ Παρθενῶνα
ἡ προσφιλής σου μᾶς θυμίζει ἡ θωριά,
Κι' ἀπόκοσμη ἀπὸ τὸν Ἑλικῶνα
μιὰ μυστικὴ σὲ περιβάλλει ὠμορφιά.

Εἴθε τὰ χρόνια νὰ σὲ βρίσκουν πάντ' ἀκμαία
καὶ φῶς ἀπὸ τὴν δαίδαλό σου τὴν αὐλή,
Τοῦ γένους μας τὸν δρόμο νὰ φωτίζῃ
ὦ ΠΟΤΝΙΑ ΜΗΤΕΡΑ ΜΑΣ ΣΧΟΛΗ.

Ἀρχιμ. ΦΙΛΟΘΕΟΣ Β. ΑΧΛΑΔΑΣ

ΑΠΟΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Η ΕΟΡΤΗ τῶν Χριστουγέννων πλησιάζει, προσκαλοῦσα τὸν χριστιανικὸν κόσμον εἰς θρησκευτικὸν συναγερμόν. Κανεὶς πλέον ἂς μὴ ἐκλάβῃ τὸ μέγα γεγονὸς τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου ὡς ἄλλην εὐκαιρίαν κούφης ἐπιδείξεως καὶ κοσμικῆς κραιπάλης. Ἕτοιμοι ὅλοι μὲ τὰ πνευματικὰ ἐφόδια, τὰ ὁποῖα πλουσίως προσφέρει ἡ Ἐκκλησία μας, ἂς ἀποδεχθῶμεν τὴν σωτηρίαν, τὴν ὁποίαν ἡ μεγάλη αὐτὴ ἐπέτειος μᾶς ὑπόσχεται. Ἂς ἀνοίξωμεν διάπλατα τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ προσατενίσωμεν τὸ ὑπέρλαμπρον ἄστρον τῆς Βηθλεὲμ καὶ ἂς ἐντείνωμεν τὴν προσοχήν μας διὰ νὰ ἀπολαύσωμεν τὸν παναρμόνιον ὕμνον τῶν οὐρανίων ἀγγέλων. Ἂς καθάρωμεν τὰς χεῖρας διὰ τῆς ἐλεημοσύνης καὶ τὰς συνειδήσεις μας διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως. Ἂς ἁγιάσωμεν ἑαυτοὺς διὰ τῆς κοινωνίας τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος τοῦ Κυρίου καὶ ἂς ἀνοίξωμεν εὐλαβικὰ τὴν καρδίαν μας διὰ νὰ γεννηθῇ ἐντὸς αὐτῆς ὁ Σωτήρ. Τότε μόνον τὰ Χριστούγεννα θὰ ἔχουν νόημα καὶ δι' ἡμᾶς. Τότε μόνον θὰ αἰσθανθῶμεν τῆς ἑορτῆς τὸ μεγαλεῖον ἐν ὅλῃ του τῇ λαμπρότητι καὶ πληρότητι.

✣ ✣ ✣

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ

Η ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ Ἀδελφότης τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἡ ὁποία ἐνσωματώνει ὑπὸ τὴν ὡραίαν σημαίαν της τὰς Ἑλληνίδας τῆς Ἀμερικῆς, ἐπιτελεῖ ἔργον ὑψίστης ἐθνικοθρησκευτικῆς καὶ κοινωνικῆς σημασίας. Συνεχίζουσα τὴν πλουσίαν Ἑλληνικὴν παράδοσιν τῆς εὐποιΐας ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς ζωῆς τῶν ὁμογενῶν μας, ὑψώνεται ἤδη εἰς ἕνα πραγματικὸν προστάτην παντὸς ἐμπεριστάτου. Ἄποροι γέροντες, παιδιὰ ἀπροστάτευτα, ἀπηλπισμένοι ἀσθενεῖς, ταλαίπωροι φυλακισμένοι δοκιμάζουν συχνὰ τὴν θωπείαν καὶ τὴν συμπαράστασιν εὐγενῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων, αἱ ὁποῖαι ἐνεργοῦν κατ' ἐντολὴν καὶ διὰ λογαριασμὸν τῶν διαφόρων ἀνὰ τὴν χώραν φιλοπτώχων τμημάτων. Ἀλλὰ τὸ μεγαλείτερον ἔργον τῆς Φιλοπτώχου εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ Ἀκαδημία τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ἡ ὁποία εἰς τὴν ὑπέροχον αὐτὴν ὀργάνωσιν ὀφείλει καὶ τὴν ἵδρυσιν καὶ τὴν συντήρησίν της, ἰδίως κατὰ τὰ πρῶτα δυσχερῆ ἔτη τῆς λειτουργίας της. Ἡ ὁμογένεια ὁλόκληρος ὑπερηφανεύεται διὰ τὴν Φιλόπτωχον Ἀδελφότητα, εὐεξήγητος δὲ εἶναι ἡ θερμὴ ὑποστήριξις τὴν ὁποίαν ἐξασφαλίζει τὸ ἔργον της ἐκ μέρους ὅλων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι αἰσθάνονται τὸ καθῆκόν των ὡς Χριστιανῶν καὶ ὡς Ἑλλήνων ἔναντι τοῦ δεινοπαθοῦντος πλησίον. Εὐλόγως, λοιπόν, ἀναμένεται ὅτι ἡ ἑορτὴ τῆς Βασιλοπηττας, τὴν ὁποίαν ὀργανώνει κατ' αὐτὰς ἡ Φιλόπτωχος εἰς ὅλας τὰς Κοινότητας, θὰ σημειώσῃ μεγάλην ἐπιτυχίαν.

✣ ✣ ✣

ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ ὁ καιρὸς νὰ ἐξοφλήσωμεν τὸν φόρον εἰσοδήματος (income tax) διὰ τὸ ἔτος 1952. Ὁ φόρος αὐτός, λόγῳ τῶν τεραστίων οἰκονομικῶν ὑποχρεώσεων τὰς ὁποίας ἔχει ἀναλάβει ἡ χώρα μας διὰ τὴν ἀνακούφισιν τοῦ κόσμου, εἶναι δυστυχῶς βαρύτατος. Ἐν τούτοις, ὁ σχετικὸς Νόμος, ἐμφορούμενος ἀπὸ ἀνθρωπιστικὸν πνεῦμα, ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὴν φορολογίαν τὰς πάσης φύσεως δωρεὰς πρὸς ἐκκλησιαστικά, ἐκπαιδευτικὰ καὶ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα. Μεταξὺ τούτων συγκαταλέγονται καὶ ἡ Θεολογική μας Σχολὴ καὶ ἡ Ἀκαδημία τοῦ Ἁγίου Βασιλείου. Ἀποτελεῖ, λοιπόν, καθῆκόν μας νὰ προσφέρωμεν καὶ πρὸς αὐτὰ κάποιαν χρηματικὴν βοήθειαν καὶ μάλιστα μὲ τὸ ἀζημίωτον, ἀφοῦ ὅ,τι θὰ προσφέρωμεν πρὸς τὰ δύο μας αὐτὰ ἱδρύματα θὰ ἀφαιρεθῇ, κατὰ τὸν Νόμον, ἀπὸ τὴν φορολογίαν. Ἡ φιλάνθρωπος αὐτὴ πρᾶξις εἶναι τόσον σύμφωνος μὲ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν οὐσίαν τῶν ἁγίων ἡμερῶν, εἰς τὰς ὁποίας εὑρισκόμεθα.

✣ ✣ ✣

ΤΑ ΑΠΑΧΘΕΝΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ τῶν ἁπαχθέντων ὑπὸ τῶν Κομμουνιστῶν Ἑλληνοπαίδων συνεχίζεται. Αἱ δορυφόροι τῆς Ρωσσίας χῶραι ἀρνοῦνται νὰ ἐπιτρέψουν εἰς τὰ παιδιὰ αὐτὰ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὴν πατρικήν των στέγην διὰ νὰ τύχουν τῆς φροντίδος καὶ τῆς παιδείας ἐκείνης τὴν ὁποίαν ὑπαγορεύει ἡ πλουσία παράδοσις καὶ ἡ ἱστορία τῆς πατρίδος των. Πεπωρωμένοι ψυχικῶς οἱ διοικοῦντες τὰς ἐρυθρὰς αὐτὰς χώρας καὶ παραβιάζοντες πάντα θεῖον καὶ ἀνθρώπινον νόμον, δὲν συγκινοῦνται ἀπὸ τὴν φωνὴν τῶν μητέρων τῶν ἀτυχῶν αὐτῶν παιδιῶν, ὅπως δὲν συγκινοῦνται καὶ ἀπὸ τὴν γενικὴν κατακραυγὴν ὁλοκλήρου τῆς πεπολιτισμένης ἀνθρωπότητος. Ἀλλ' ἂν ἀσυγκίνητοι παραμένουν οἱ Κομμουνισταὶ ἡγέται τῶν δορυφόρων τῆς Μόσχας καὶ οἱ ἐν Ἑλλάδι, ἐλάχιστοι εὐτυχῶς, πράκτορές των, ἡ συνείδησις τῶν Ἑλλήνων ὅλων καὶ γενικῶς ὅλων τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων δὲν ἡσυχάζει ἐμπρὸς εἰς τὸ πρωτοφανὲς ἐν τῇ ἱστορίᾳ δρᾶμα τοῦτο. Ἡ ἀπόδοσις τῶν παιδιῶν εἰς τοὺς γονεῖς των καὶ τὴν πατρίδα των εἶναι ἐκ τῶν πλέον ἐπιμόνων ἠθικῶν αἰτημάτων τῆς ἡμέρας. Ἕως πότε οἱ ἐπίσημοι ἐκπρόσωποι τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν θὰ ἀνέχωνται τὸ ἀποτρόπαιον τοῦτο ἔγκλημα;

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

«Ἰδοὺ ἀφίεται ὁ Οἶκος ὑμῶν ἔρημος»

Τοῦ Κου ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ι. ΒΑΒΟΥΔΗ

Σήμερον ρίπτομεν τὸν προβολέα μας εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Κοινότητος Εὐαγγελισμοῦ τῆς Βοστώνης. Ὄχι διὰ νὰ ἐπαινέσωμεν, ἀλλὰ διὰ νὰ παραδειγματίσωμεν.

Ἡ Κοινότης τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Βοστώνης εἶναι γνωστὴ διὰ τὴν πρόοδόν της. Τελευταίως ἔγινε γνωστοτέρα ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ Ἑλληνομαθείας, κατὰ τὸν ὁποῖον μία της μαθήτρια τῆς στ΄ τάξεως, ἡ Ἑλένη Τσιράκη, ἐκέρδισε τὸ πρῶτον βραβεῖον, $200.00, τοῦ ὁποίου χορηγός, ὅπως καὶ διὰ τὰ ἄλλα βραβεῖα, ἔγινεν ἡ Ἑλληνοαμερικανικὴ ὀργάνωσις Γκάπα. Ἴσως αἱ Κοινότητες, αἱ ὁποῖαι ἐβραβεύθησαν νὰ ὑπερτερήσουν ἑαυτὰς κατὰ τὸν προσεχῆ διαγωνισμόν, χορηγὸς τῶν ἐκ $1000,00 βραβείων τοῦ ὁποίου θὰ εἶναι πάλιν ἡ ἰδία ὀργάνωσις. Ἴσως ἄλλαι Κοινότητες, ὡς ἐλπίζομεν, παρουσιασθοῦν μὲ καλύτερα ἀποτελέσματα. Τὰ βραβεῖα τὴν φορὰν αὐτὴν θὰ εἶναι περισσότερα.

Ἀσφαλῶς ἡ νίκη τῆς Κοινότητος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ δὲν εἶναι ἄσχετος μὲ τὰ ὅσα γράφομεν κατωτέρω.

Μεταξὺ τῶν Κοινοτήτων αἱ ὁποῖαι μᾶς ἔστειλαν μέχρι τοῦδε τὴν κατάστασιν τῶν μαθητῶν των τοῦ 1952 - 53 εἶναι καὶ ἡ ρηθεῖσα Κοινότης. Εἰς τὰ ὀκτώ της Σχολεῖα ἐφοίτων κατὰ τὸ παρελθὸν σχολικὸν ἔτος 241 παιδιά. Κατὰ τὸ τρέχον σχολικὸν ἔτος, ὡς φαίνεται εἰς τὴν κατάστασίν των, φοιτοῦν 282. Μία αὔξησις 16 τοῖς ἑκατόν.

Εἰς τὸ κεντρικὸν σχολεῖον της φοιτοῦν 131 παιδιὰ εἰς ὀκτὼ τάξεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία εἶναι διὰ Ἀγγλόφωνα. Διδάσκουν εἰς αὐτὸ πέντε διδάσκαλοι. Ἀντιστοιχοῦν δηλαδὴ εἰς κάθε διδάσκαλον 26 παιδιά. Δὲν ὑπολογίζομεν τὸν Διευθυντήν, ὁ ὁποῖος διδάσκει καὶ ἐπιθεωρεῖ τὰ ὀκτὼ σχολεῖα. Εἰς ἕνα σχολεῖον τῆς Κοινότητος, εἰς τὸ ROSLINDALE φοιτοῦν 39 παιδιά. Διδάσκει μία διδασκάλισσα. Ἐπίσης εἰς τὸ σχολεῖον ALLSTON-BRIGHTON, τὸ ὁποῖον ἔχει 32 παιδιά, διδάσκει μία διδασκάλισσα ἀποκλειστικῶς εἰς αὐτά. Εἰς πέντε ὅμως ἄλλα σχολεῖα ὅπου ὁ ἀριθμὸς τῶν παιδιῶν εἶναι εἰς τὸ ἕνα 12 καὶ εἰς τὰ ἄλλα μέχρι 18, ἡ Κοινότης ἐφαρμόζει τὸν θεσμὸν τῶν περιοδευόντων διδασκάλων μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν. Εἰς τὰ σχολεῖα τοῦ Medford, Winthrop καὶ Belmont διδάσκει ἐκ περιτροπῆς μία διδασκάλισσα. Εἰς τὰ σχολεῖα Malden καὶ Chelsea ἕνας διδάσκαλος.

Τὰ περιφερειακὰ σχολεῖα λειτουργοῦν εἰς Ἀμερικανικὰ σχολεῖα ἢ εἰς αἰθούσας ἐπ' ἐνοικίῳ ἢ προσφερθείσας δωρεάν. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον παρατηροῦμεν εἶναι ὅτι ἡ Κοινότης τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἔχει πλήρη συναίσθησιν τοῦ καθήκοντός της τόσον πρὸς τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα κατοικοῦν συγκεντρωμένα εἰς ὡρισμένας περιφερείας, ὅσον καὶ πρὸς τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται εἰς μακρυνὰς ἀποστάσεις. Γνωρίζει καλὰ ὅτι «τὸ παιδὶ εἶναι ὁ πατέρας τοῦ ἀνθρώπου» (κατὰ τὸν Γορντσουόρθ), ὅτι κάθε παιδὶ ποὺ χάνει τὸ Ἑλληνικὸ σχολεῖο εἶναι χαμένο καὶ γιὰ τὴν ἐκκλησία, ὅτι κάθε παιδὶ ποὺ περισυλλέγεται καὶ τίθεται εἰς τοὺς κόλπους τῆς Κοινότητος εἶναι κεφάλαιον δι' αὐτὴν καὶ ἐγγύησις διὰ τὴν διαιώνισίν της. Ἀντιθέτως ὑπάρχουν Κοινότητες, αἱ ὁποῖαι ζητοῦν τηλεσκόπια διὰ νὰ ἀνακαλύψουν τὰ παιδιὰ ποὺ εὑρίσκονται μέσα εἰς τὴν περιοχήν των προτοῦ ἀποφασίσουν νὰ συζητήσουν καὶ σκεφθοῦν ἂν πρέπῃ νὰ ἐφαρμόσουν τὸν θεσμὸν τοῦ περιοδεύοντος διδασκάλου. Εἶναι αἱ Κοινότητες καὶ οἱ Κοινοτάρχαι οἱ ὁποῖοι προετοιμάζουν τὰς ἐκκλησίας των νὰ ἀκούσουν μίαν ἡμέραν τὴν φωνήν: «Ἰδοὺ ἀφίεται ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος».

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΙ ΝΑΟΙ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ, ἔκδοσις Ἠθικοθρησκευτικοῦ περιοδικοῦ «Φῶς», Κωνσταντινούπολις 1952, σελ. 112.

Ο ΕΦΗΒΟΣ ΚΑΙ Η ΠΑΙΔΕΙΑ, ὑπὸ ΑΡ. Α. ΑΣΠΙΩΤΗ, Ἀθῆναι 1952, σελ. 112. Τιμᾶται δολλάριον ἕν (Ἰνστιτοῦτον Ἰατρικῆς Ψυχολογίας, Ἡρακλείτου 12, Ἀθῆναι).

THE SILVER CHALICE, a novel by *Thomas B. Costain,* a story of the cup of the Last Supper. New York (the Literary Guild of America, Inc., 575 Madison Ave.), pp. 533, price $3.85.

SPIRITUAL REVOLUTION, by *Pierce Harris,* a call to moral action in our time. (Doubleday & Company, Inc., 575 Madison Ave.) New York, 1952, pp. 192, price $2.75.

CITIZENS OF THE WORLD, America and the World Revolution, by *Stringfellow Barr,* (Doubleday & Company, Inc., 575 Madison Ave.) New York, 1952, pp. 286, price $3.00.

THE LAND AND THE PEOPLE OF GREECE, by *Theodore Gianakoulis,* J. B. Lippincott Co., Philadelphia & New York, 1952, pp. 118, price $2.50.

THE MORAL AND RELIGIOUS BASIS OF THE AMERICAN SOCIETY, a digest report of the American Round Table, by *Lewis Galantiere* (the Advertising Council, Inc., 25 W. 45th St.) New York 1952, pp. 14, price 40 cents.

MAKING GOD REAL, by *David A. Mac Lennan,* (The Upper Room, 1908 Grand Ave.) Nashville, Tenn. 1952, pp. 32, price single copy 10 cents; 12 copies $1.00; 100 or more 6 cents each.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ ἀλληλογραφία πρὸς τὸν Ὀρθόδοξον Παρατηρητὴν δέον νὰ ἀπευθύνεται εἰς τὴν διεύθυνσιν:

THE ORTHODOX OBSERVER
St. Basil's Academy
Garrison, N. Y.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΗΝ ΚΑΛΚΟΥΤΤΑ

Ὑπὸ Κ. ΠΑΠΑΦΩΤΙΟΥ

Ὁ Γιάννης Φωτιάδης εἶχε καταταχθῆ στὸ Ἀεροπορικὸ Σῶμα τῆς Ἀμερικῆς κατὰ τὸν δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετῶν μηνῶν ἐκγύμνασι ἐστάλη στὴν Αἴγυπτο, τὴ χώρα τῆς Σφιγγὸς καὶ τῶν Πυραμίδων. Ἄφησε στὸ σπίτι τὸν πατέρα του Δημήτρη, τὴν μητέρα του Ἀναστασία καὶ δύο χαριτωμένες ἀδελφοῦλες του, τὴν Χρυσάνθη καὶ Ἑλένη, οἱ ὁποῖες δὲν ἐπερνοῦσε ἡμέρα χωρὶς νὰ γράψουν γράμμα στὸν ἀδελφό τους ἢ νὰ τοῦ στείλουν συχνὰ πακκέτα μὲ χρήσιμα δῶρα.

Ὁ πατέρας τοῦ Γιάννη, ψάλτης ἐπὶ 25 καὶ πλέον χρόνια στὴν Ἐκκλησία τῆς Κοινότητός των, εἶχε διδάξει τὸν Γιάννη ἀπὸ μικρῆς ἡλικίας νὰ ψάλλῃ διάφορα Ἀπολυτίκια, Καταβασίες, τὸ Δοξαστικό, καὶ τὸν Ἀπόστολο.

Μὲ κάθε εὐκαιρία του ὁ Γιάννης ἐπήγαινε στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ ἐκκλησιάζετο σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς Ἑλληνικὲς Ἐκκλησίες. Ἐξαιρετικὴ ἀπεκόμισε ἐντύπωσι ἀπὸ τὴν Πατριαρχικὴ Λειτουργία ποὺ παρηκολούθησε μιὰ Κυριακή, γιατὶ γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἔβλεπε. Λαμποκοποῦσε ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τοὺς χρωματιστοὺς πολυελαίους μὲ τὰ πολύχρωμα ἐκ Τσεχοσλοβακίας κρύσταλλα, τὰ ἀσημένια καντηλάκια, τὶς μεγάλες λαμπάδες ποὺ ἔκαιαν μπροστὰ στὶς εἰκόνες ἀπάνω σὲ ὁλόχρυσα μανουάλια, ἐνῷ ὁ Πατριάρχης, οἱ Ἐπίσκοποι, οἱ Ἀρχιμανδρῖται, Ἱερεῖς, Διάκονοι, ντυμένοι μὲ ὁλόχρυσες στολὲς παρουσίαζαν μιὰ ὄψι φαντασμαγορική.

Σελίδες ὁλόκληρες ἐχρειάσθη νὰ γράψῃ ὁ Γιάννης γιὰ νὰ περιγράψῃ στοὺς γονεῖς του καὶ στὶς ἀδελφοῦλες του τὴν Πατριαρχικὴ Λειτουργία, ἐκφράζων τὸ θαυμασμό του γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία καὶ τὸ μεγαλεῖο της.

Στὴν Αἴγυπτο, μὲ τὸν πολὺ Ἑλληνισμό, ὁ Γιάννης τὰ περνοῦσε θαυμάσια. Μὰ τὸ κάθε πρᾶγμα ἔχει καὶ τὰ ὅριά του. Καὶ μιὰ μέρα ὁ Γιάννης ἐμάθαινε ὅτι μεταφέρεται στὶς Ἰνδίες. Στὴν ἀρχὴ δὲν τοῦ κακοφάνηκε, γιατὶ θὰ εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσῃ καὶ ἄλλη χώρα, τὴν χώρα τῶν μυστηρίων, γιὰ τὴν ὁποία τόσα πολλὰ εἶχε διαβάσει. Μὰ ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ καὶ εἶδε ὅτι θὰ ἦταν μακρὰ ἀπὸ κάθε πόλι καὶ ὅτι δὲν θὰ συναντοῦσε κανένα Ἕλληνα οὔτε καὶ Ἑλληνοαμερικανὸ ἀκόμη, ἐστενοχωρήθηκε. Εὐτυχῶς, ποὺ οἱ δικοί του τοῦ ἔστελλον Ἑλληνικὲς ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ καὶ ἔτσι ἐπερνοῦσε τὸν καιρό του, ἐνῷ ἐν τῷ μεταξὺ ἦτο σὰν νὰ εἶχε Ἑλληνικὴ παρέα.

Ὁ καλύτερός του σύντροφος ὅμως τοῦ ἦτο μιὰ Ἱερὰ Σύνοψις ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ πατέρας του. Πότε ψιθυριστὰ καὶ πότε μὲ δυνατώτερη φωνή, ἐδιάβαζε ἢ ἔψαλλε τροπάρια καὶ ψαλμούς, πρὸ παντὸς ὅταν δὲν ἦτο κανεὶς κοντά του. Κάθε βράδυ, πρὶν πλαγιάσῃ, ὁ Γιάννης ἐδιάβαζε κατανυκτικώτατα τὴν ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ: «Εὐλόγει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον... Κύριε ὁ Θεός μου, ἐμεγαλύνθης σφόδρα...Κύριε, ἐκέκραξα πρὸς Σέ, εἰσάκουσόν μου, εἰσάκουσόν μου, Κύριε... Ἐτελείωνε μὲ τὸ «Φῶς Ἱλαρόν», τὸ ὁποῖον ἀπήγγελλε ἀπὸ στήθους. Ἔκαμνε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ ἐπλάγιαζε ἥσυχος, γιατὶ ἔκαμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Μιὰ μέρα ὁ Γιάννης ἐστάλη στὴν Καλκούττα γιὰ προμήθειες. Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ποὺ θὰ πήγαινε στὴν Καλκούττα, ἡ ὁποία ἀπεῖχε ἀρκετὰ μίλια ἀπὸ τὸν ἀεροπορικὸ σταθμὸ ποὺ ἐστάθμευε ὁ Γιάννης. Σ' ἕνα μαγαζάκι, ποὺ σταμάτησε νὰ πάρῃ ἕνα δροσιστικὸ ποτό, ξαφνικὰ ἄκουσε τὸν ἰδιοκτήτη νὰ ὁμιλῇ Ἑλληνικὰ σ' ἕνα παιδί, τὸ ὁποῖο προφανῶς θὰ ἦτανε παιδί του.

«Ἕλληνας εἶσαι», ἐρωτᾷ ὁ Γιάννης, ἐνῷ τὸ πρόσωπό του ἦτο γεμάτο χαρά, τὴν ὁποία δὲν ἤξευρε πῶς νὰ ἐκδηλώσῃ.

«Μάλιστα», ἀπαντᾷ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μαγαζιοῦ. «Κι' ἐσύ»;

«Μὰ Ἕλληνας εἶμαι κι' ἐγώ», λέγει ὁ Γιάννης. «Ἕλληνας τῆς Ἀμερικῆς». Περιττὸ νὰ τονίσω ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μαγαζιοῦ — ἕνας μεσόκοπος Ἠπειρώτης — ὄχι μόνο δὲν ἐδέχτηκε πληρωμὴ γιὰ τὸ ποτό, ἀλλὰ τὸν ἐφόρτωσε μὲ διάφορα γλυκίσματα, Ἑλληνικὲς ἐφημερίδες τῆς Αἰγύπτου κλπ. Καὶ ἐπειδὴ ἐπλησίαζαν τὰ Χριστούγεννα, τὸν παρεκάλεσε ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ ἔλθῃ πάλι καὶ ἀφοῦ ἐκκλησιασθοῦν στὴν Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, νὰ συμφάγουν μὲ τὴν οἰκογένειά του τὸ Χριστουγεννιάτικο γεῦμα.

«Μὰ ἔχετε Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία;» ἐρωτᾷ ὁ Γιάννης.

«Βέβαια», ἀπαντᾷ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μαγαζιοῦ. «Ἡ Ἐκκλησία μας ἐχτίστηκε ἐδῶ καὶ διακόσια πενῆντα χρόνια ἀπὸ πλούσιους ἐμπόρους...»

«Μέγας εἶσαι Κύριε καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου» ἀναφωνεῖ ὁ Γιάννης. «Θὰ ἤθελα νὰ ἤξευρα ἂν ὑπάρχῃ κανένα μέρος στὸν κόσμο ποὺ δὲν ὑπάρχουν Ἕλληνες» καὶ γέλασε, μαζύ του δὲ ἐγέλασε καὶ ὁ Ἠπειρώτης ἔμπορος.

Ὁ Γιάννης ἐκράτησε τὸ λόγο του. Τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων ἐπῆγε μὲ ἄδεια στὴν Καλκούττα γιὰ νὰ ἐκκλησιασθῇ στὴν Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία.

Οἱ ἐκκλησιαζόμενοι, καμμιὰ πενηνταριὰ ὅλοι-ὅλοι, — δηλαδὴ ὅσοι ἦσαν ἐγκατεστημένοι στὴν Καλκούττα—παρακολουθοῦσαν μὲ εὐλάβεια τὴ Λειτουργία τὴν ὁποία ἐτελοῦσε ἕνας γέρων Ἀρχιμανδρίτης, ἕνας ἐξαιρετικὰ μορφωμένος Ἠπειρώτης κληρικός, ποὺ εἶχε περάσει τὰ 75 χρόνια τῆς ζωῆς του—ἀντελήφθησαν ὅμως ὅλοι τὸ παλληκάρι μὲ τὴν στρατιωτικὴ στολὴ ποὺ ἐμπῆκε στὸν Ἑλληνορθόδοξο Ναό.

Ὁ Γιάννης ἄναψε δυὸ μεγάλες λαμπάδες, ἔκαμε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, ἠσπάσθη τὴν εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ποὺ ἦτο στὸ εἰκονοστάσιο, ἐνῷ ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος τοῦ προσέφερε κατάλληλο θέσι.

Ὁ Γιάννης ψιθυριστὰ ἐρωτᾷ τὸν κ. Πρόεδρο, ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ τοῦ ἐπιτραπῇ νὰ πῇ τὸν Ἀπόστολο.

«Θὰ ρωτήσω τὸν ἱερέα», ἀπαντᾷ ὁ πρόεδρος, «διότι ὅ,τι ἀφορᾷ τὴ Λειτουργία εἶναι ζήτημα τοῦ ἱερέως. Εἶμαι βέβαιος ὅμως πὼς θὰ τὸ ἐπιτρέψῃ μετὰ χαρᾶς». Ὅπως καὶ ἔγινε. Καὶ ὅταν ἦλθε ἡ κατάλληλη στιγμή, ὁ Γιάννης ἔλαβε τὴ θέσι του καὶ μὲ ἠχηρὰ φωνὴ ἤρχισε:

«Ἀδελφοί, ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ...»

Ὅταν ἐτελείωσε ἡ Λειτουργία καὶ τὸ ἐκκλησίασμα ἔλαβε τὸ ἀντίδωρο ἀπὸ τὸν ἱερέα, ὅλοι ἐπλησίαζαν τὸ Ἑλληνοαμερικανόπουλο καὶ τὸ καλωσώριζαν, προσφερόμενοι ποιὸς πρῶτος νὰ τὸ πάρῃ στὸ σπίτι του γιὰ τὸ Χριστουγεννιάτικο γεῦμα. Μὰ ὁ Γιάννης εὐγενῶς ἀπεποιήθη, εὐχαριστῶν ὅλους ἐφόσον εἶχε ὑποσχεθῇ στὸν Ἠπειρώτη ἔμπορο, ποὺ τὸν εἶχε προσκαλέσει.

Ὑπάρχει συνήθεια στὴν Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία τῆς Καλκούττας, μόλις τελειώσῃ ἡ Λειτουργία, ὁ ἱερεὺς καλεῖ ὅλους τοὺς ἐκκλησιασθέντας νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ σπίτι

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Α. ΜΑΥΡΟΜΑΡΑ, Οἰκονόμου

Σκοτάδι βαθὺ κι' ἀκατανόητο... Νερὸ πηκτό, ποὺ κόχλαζε στὴ λάβα, φωτεινὰ νεφελώματα παντοῦ, ἐνῷ μιὰ ἀκαθόριστη πάλη τῶν φυσικῶν στοιχείων, πραγματικὴ κόλασις, ὑπῆρχε στὸν ἀσαφῆ κόσμο τῆς προδημιουργίας.

Γενηθήτω φῶς! Μιὰ γλυκειὰ φωνή, σὰν μελωδία ἅρπας, ξαπλώθηκε παντοῦ. Ἀναμέριασαν τὰ σκοτάδια· νεκρώθηκαν οἱ φλόγες· ξεψύχησε τὸ ἀβέβαιο παρελθόν...

Ἀπὸ τότε μιὰ χαρούμενη, ἀπέραντη λάμψι, ξεχύθηκε καὶ φώτισε τὸ μεγάλο θαῦμα τοῦ καινούργιου κόσμου. Πλανῆτες, δορυφόροι ἀμέτρητοι δημιουργήθηκαν σ' ἕνα γαλήνιο ταξείδι τὴ γαλάζια πολιτεία τῶν αἰθέρων. Τὸ ρολόγι τοῦ σύμπαντος ἄρχισε τὸν ἁρμονικὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς. Πέρασαν χρόνια, μὰ οἱ «δεῖκτές» του δὲν σταμάτησαν τὸν κύκλο τους στὸ οὐράνιο χάος. Γυρίζουν ἀθόρυβα καὶ ὑπάκουα στοὺς ἀθώρητους φυσικοὺς νόμους. Μιὰ ὑπερκόσμια Δύναμις γεμάτη ἀπὸ ἀγάπη ρυθμίζει τὸ πολύπλοκο καὶ ἀνεξερεύνητο «ρολόγι», ποὺ δημιούργησε ὁ Παντοδύναμος Θεὸς μὲ τὴ σοφία του στὸ ἑξαήμερο.

Στὴ γῆ ποὺ κατοικοῦμε, γεννήθηκαν ἄνθρωποι, ἔπλασαν ἀθάνατα ἔργα, μὰ ἔπεσαν στὴν ἀφάνεια κάποτε. Λάμψανε γιὰ λίγο στὸν πλανήτη αὐτό, μὰ ὕστερα ποτίστηκαν κώνειο γιὰ νὰ κρύψουν τὴν ἀλήθεια... Κανένας δὲν μπόρεσε νὰ σώσῃ τὴν ἠθική. Οὔτε οἱ δώδεκα θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου, οὔτε τὸ λαμπερὸ φῶς τοῦ Παρθενῶνος, οὔτε οἱ χρησμοὶ τῶν Δελφῶν ἢ οἱ διδασκαλίες τῶν φιλοσόφων, παρὰ μονάχα ἕνα ζωντανὸ Ἀστέρι ποὺ φωτοβόλησε στὸν ὁρίζοντα τῆς Ἀνατολῆς, γεμᾶτο παρηγοριὰ καὶ ἀγάπη.

Μὲ τὴ θεϊκὴ λάμψι του ὡδήγησε τοὺς πεπλανημένους σοφοὺς στὴν ἀπέριττη φάτνη τῆς ἀληθείας, γλύκανε τὶς κουρασμένες ποιμενικὲς καρδιὲς καὶ σκόρπισε τὸ μήνυμα τῆς χαρᾶς «καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία». Ἀπὸ τότε τὸ μήνυμα τῶν λευκοντυμένων Ἀγγέλων ξεκίνησε ἐλπιδοφόρο ἀπὸ τὴν χιονισμένη Βηθλεέμ, ἁπλώθηκε στὶς φωτόλουστες χῶρες τοῦ Ἰορδάνη κι' ἔφτασε μὲ τὸν ἀκάνθινο στέφανο στὸ ματωμένο στρατὶ τοῦ Γολγοθᾶ. Ἐκεῖ τὸ σκέπασαν γιὰ λίγο ὁ ἀχὸς τῶν κονταριῶν καὶ ἡ ὀχλοβοὴ τοῦ πλήθους... Μὰ δὲν φοβήθηκε, δὲν ἀπόμεινε γιὰ πάντα στὸν λαξεμένο τάφο. Τὸ πῆραν μαζύ τους οἱ 12 «διαλεκτοί», ποὺ ξεκίνησαν μέ θάρρος καὶ πίστι νὰ ψαρέψουν ἀνθρώπινες ψυχὲς μὲ τὰ ἀγκίστρια τῆς σωτηρίας...

Σήμερα τρέφουμε σεβασμὸ ἄπειρο στὰ ἔργα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Μὰ ποιὸς ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ θεωροῦνται διανοητικοὶ κολοσσοί, θὰ μποροῦσε, ἔστω καὶ μὲ τὴν φαντασία του, νὰ φτάσῃ στὸ ὕψος τῆς θεϊκῆς σοφίας; Ποιὸς καλλιτέχνης ζωγράφος θὰ μποροῦσε νὰ ζωγραφίσῃ ἕνα πίνακα μὲ τὸ χρυσογάλανο οὐρανὸ ἢ τὴ λάμψι τοῦ ἥλιου ἢ τὸ ταξεῖδι τῆς ἀσημένιας σελήνης ἢ τὶς ἀναλαμπὲς τῶν ἄστρων ἢ τὴ γαλήνια καὶ φουρτουνιασμένη θάλασσα; Μὰ τὸ ποιὸ σπουδαῖο, ποιὸς μεγάλος ποὺ τὸν πίκραναν οἱ ἀχάριστοι θὰ σκόρπιζε τὸ μήνυμα τοῦ λυτρωμοῦ καὶ θὰ θυσίαζε τὸ ἀγαπημένο του παιδὶ γιὰ νὰ λυτρώσῃ τοὺς ἄλλους;

Μονάχα ὁ Θεός, ποὺ δὲν φαντάστηκε οὔτε ζωγράφισε, ἀλλὰ ἐ-δ η μ ι ο ύ ρ γ η σ ε !

του (ποὺ εἶναι πλαγίως ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, κτῆμα τῆς Κοινότητος) νὰ πάρουν Ἑλληνικὸ καφφέ, τὸν ὁποῖον σερβίρει ὁ Ἰνδὸς ὑπηρέτης. Κατόπιν ἀρχίζουν συζήτησι ἐπὶ ἐθνικῶν, θρησκευτικῶν, κοινοτικῶν καὶ ἄλλων ζητημάτων ἐπὶ μία ὥρα καὶ ἀναχωροῦν γιὰ τὸ σπίτι του ὁ καθένας.

Μὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ δὲν εἶχον τὰ συνήθη θέματα γιὰ συζήτησι. Τὸ κύριο θέμα ἦτο ἡ παρουσία τοῦ Ἑλληνοαμερικανόπαιδος, ποὺ δὲν ἐπρολάμβανε νὰ ἀπαντᾶ στὰ ἐρωτήματα μὲ τὰ ὁποῖα τὸν ἐπλημμύριζαν οἱ Ἕλληνες τῆς Καλκούττας.

Τὸ μεσημέρι ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἠπειρώτη ἐμπόρου εἶχε πλούσιο Χριστουγεννιάτικο γεῦμα καὶ τὸ ἀπόγευμα Ἑλληνικοὺς χορούς μὲ Ἑλληνικοὺς δίσκους φωνογράφου.

Ἀπὸ τότε πέρασαν ὀκτὼ περίπου χρόνια. Μὰ ὁ Γιάννης θυμᾶται ἀκόμη τόσο καλὰ τὰ Χριστούγεννα ποὺ ἐώρτασε στὴν Ἰνδικὴ Καλκούττα.

ΤΑΚΗ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ
ΕΙΣ ΑΡΜΟΝΙΚΗΝ ΜΟΡΦΗΝ
(Ἀθῆναι—1951)
Τιμὴ δραχμαὶ 20,000. Γράψατε Ἐνορίαν, Χαριλ. Τρικούπη 7, Ἀθῆναι—Greece.

ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΙΕΡΕΩΝ ΤΗΣ Α' ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ ΕΝ ΤΗ Ι. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

Τὴν Παρασκευήν, 28ην Νοεμβρίου, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, προσῆλθον εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς οἱ Ἱερεῖς Νέας Ὑόρκης, Νέας Ἰερσέης καὶ Πενσυλβανίας. Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν ταύτην ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ὀλύμπου ἀνέπτυξαν πρὸς τοὺς Εὐλαβεστ. Ἱερεῖς τὰς ἀποφάσεις τῆς 11ης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως τῆς συγκληθείσης ἐν Λὸς Ἄντζελες τῆς Καλιφορνίας. Μετὰ ταῦτα συνεζητήθησαν διάφορα θέματα ἀφορῶντα τὴν δρᾶσιν τῶν ἱερέων ὡς πνευματικῶν ἡγετῶν τῶν Κοινοτήτων.

Ἐτέθησαν ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίαι ἀφορῶσαι τὴν τυπικὴν διάταξιν τῶν ἱερῶν τελετῶν καὶ ἐδόθησαν κατάλληλοι ὁδηγίαι ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου. Ἐπεστήθη ἰδιαιτέρως ἡ προσοχὴ τῶν ἱερέων μας εἰς τὴν πιστὴν τήρησιν τῶν τυπικῶν διατάξεων κατὰ τὴν τέλεσιν τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Αἱ συγκεντρώσεις αὗται εἶναι ὑψίστης σημασίας καθ' ὅτι ἔρχονται εἰς ἐπαφὴν ὅλοι οἱ ἐργάται τοῦ Εὐαγγελίου καὶ λαμβάνουν θάρρος εἰς τὸν ἱερὸν αὐτῶν ἀγῶνα καὶ ὁδηγίας διὰ τὸ μέγα αὐτῶν ἔργον. Πρὸς τοὺς εὐλαβεστάτους συνέδρους παρετέθη γεῦμα νηστήσιμον.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΜΑΣ

Τοῦ Αἰδεσ. ΙΩΣΗΦ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΕΤΑΒΟΛΗ

Εἰς διάστημα 25—40 ἐτῶν ἐπῆλθε μιὰ μεγάλη μεταβολὴ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ μετανάστου. Καὶ τί ἀλλαγή, τί μεταρρύθμισις, τί διαφορὰ εἰς τὴν μορφήν του, εἰς τὴν γλῶσσάν του, εἰς τὰς σκέψεις του καὶ εἰς τὸν χαρακτῆρά του; —Γενικὴ μεταμόρφωσις.

Πρὸ καιροῦ ἔμενα εἰς μίαν μεγαλούπολιν εἰς ἄλλην πολιτείαν. Μίαν ἡμέραν εἰσῆλθον εἰς ἕνα ὡραῖον καὶ ἀριστοκρατικὸν ἐστιατόριον νὰ πάρω ἕνα καφέ. Εἰς τὸ διάστημα ὅπου ἔπινα τὸν καφέ μου, παρετήρησα ἕναν εὐγενῆ κύριον, ποὺ ἐκάθητο εἰς τὸ ταμεῖον καὶ εἰσέπραττε τὰ χρήματα ἀπὸ τοὺς πελάτας.

Ἦτο καλοντυμένος, τὰ ροῦχά του ἠμποροῦν νὰ ἐστοίχιζαν ἄνω τῶν ἑκατὸν δολλαρίων. Ἐφαίνετο μορφωμένος ἄνθρωπος, μὲ τὸ παρουσιαστικὸν καὶ τὴν αὐτοπεποίθησιν τοῦ τυπικοῦ Ἀμερικανοῦ ἐπιχειρηματίου. Εἰς τὸ δάκτυλόν του εἶχεν ἕνα ὡραῖο δαχτυλίδι μὲ πολύτιμο διαμάντι. Εἰς τὸ σακκάκι του ἐφαίνετο καὶ ἕνα κουμπὶ γνωστοῦ Ἀμερικανικοῦ Σωματείου. Ὅταν τὸν ἐπλησίασα γιὰ νὰ πληρώσω τὸν καφέ μου, τοῦ ὡμίλησα Ἑλληνικά: «Τί κάνεις;» Ἀμέσως μὲ ἐκύτταξεν, ἐχαμογέλασε καὶ μοῦ ἀπήντησεν Ἑλληνικά: «Καλά». Ἐγνωρισθήκαμε. Κατήγετο ἀπὸ μίαν τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου Πελάγους καὶ εἶχεν ἔλθει καὶ παρέμενε διαρκῶς ἐδῶ ἐπὶ 35 χρόνια εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν. Διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ ἐπιμονῆς καὶ σκληρᾶς ἐργασίας καὶ τῆς βοηθείας τοῦ Θεοῦ ἔγινεν εὐκατάστατος καὶ εὔπορος, οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος, μὲ χρήματα καὶ μετοχὰς καὶ κτηματικὴν περιουσίαν. Εἶναι ἐγγεγραμμένος εἰς διάφορα Σωματεῖα καὶ Ὁμίλους καὶ ἐπαγγελματικοὺς Συλλόγους.

Τὸν παρατηρῶ τώρα καὶ ἀφήνω τὴν φαντασίαν μου νὰ συλλάβῃ καὶ παραστήσῃ τὸν βίον του. Σκέπτομαι πῶς αὐτὸς ὁ τέλειος Μπίζινες μὰν καὶ Τζέντλεμαν ἦλθεν εἰς τὴν χώραν αὐτὴν ὡς μετανάστης, ἀπολύτως ξένος, χωρὶς οὔτε δύο λέξεις Ἀγγλικὲς νὰ γνωρίζῃ. Καὶ τώρα καμάρωσέ τον. Εἶναι Ἕλλην Ὀρθόδοξος ἀκόμη, ἀλλὰ εἰσέρχεται καὶ ἐξέρχεται μὲ εὐκολίαν καὶ τιμὴν εἰς ὅλους σχεδὸν τοὺς κύκλους τοῦ κοινωνικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ περιβάλλοντος.

Μιὰ τοιαύτη μεταμόρφωσις τοῦ Ἕλληνος μετανάστου δὲν εἶναι κάτι τι τὸ ἐξαιρετικὸν εἰς τὴν ζωὴν τῆς ἐν Ἀμερικῇ ὁμογενείας μας. Μᾶλλον ἠμποροῦν νὰ εἰπῇ κανεὶς ὅτι ὁ τύπος αὐτὸς εἶναι γενικὸν φαινόμενον εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Ἀμερικῆς. Χιλιάδες ὁμογενῶν μας κατώρθωσαν ὄχι μόνον νὰ ἐξασφαλίσουν οἰκονομικὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ ἄνεσιν διὰ τοὺς ἑαυτούς των καὶ τὰς οἰκογενείας των, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν νὰ γίνουν δυνατοὶ παράγοντες εἰς τὴν οἰκονομικὴν ζωὴν τῆς κοινωνίας μας. Ἀντιπρόσωποι τῆς ἐθνικότητός μας ἠμποροῦν νὰ εὑρεθοῦν εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς μας. Εὑρίσκονται ὄχι μόνον εἰς τὸ ἐμπόριον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς τέχνας, εἰς τὰς τάξεις διδασκάλων καὶ καθηγητῶν, εἰς τὰς ἐπιστήμας, εἰς τὴν καλλιτεχνίαν, καὶ τώρα τελευταίως ἐπιδίδονται καὶ εἰς τὴν πολιτικήν.

Πρὸ καιροῦ ἕνας Ἑλληνο-Ἀμερικανὸς ἐξελέγη Δήμαρχος εἰς μίαν πόλιν τῆς Μιννεσότας. Ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς ἄλλους ξένους, οἵτινες ἦλθον εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἡ ὁμογένειά μας, ὡς μειονότης, ἐσημείωσεν εἰς τὸ μικρὸ αὐτὸ διάστημα τῶν 25—40 ἐτῶν ἀλματικὴν πρόοδον, διὰ τὴν ὁποίαν βεβαίως εἴμεθα ὅλοι εὐχαριστημένοι καὶ ὑπερήφανοι. Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ κατώρθωσεν ὄχι μόνον νὰ σώσῃ καὶ διατηρήσῃ πολλὰ ἰδεώδη καὶ ἰδανικὰ τῆς ζωῆς μας, ἀλλὰ καὶ νὰ παρουσιάζῃ λαμπρὰ ἱδρύματα καὶ ὀργανισμοὺς διὰ τὴν διαιώνισιν τῶν ἰδανικῶν τούτων.

Πρέπει ὅμως νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας ὅτι ἡ τρομερὴ αὐτὴ ἐξέλιξις τῆς ζωῆς μας ἐδῶ, καίτοι εἶναι πολὺ ἐλπιδοφόρος, ἐνέχει καὶ φοβεροὺς κινδύνους διὰ τὴν ἐπιβίωσίν μας ὡς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ὁμογενείας. Ἐὰν δὲν προσέξωμεν, θὰ ἐκφυλισθῶμεν καὶ θὰ ἀφομοιωθῶμεν τελείως. Καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν Ὀρθόδοξον θρησκείαν μας θὰ τὴν χάσωμεν. Παραλλήλως πρὸς τὰ τόσα πλεονεκτήματα, ποὺ μᾶς προσφέρει τὸ περιβάλλον μας, δέον νὰ ἀναγνωρίσωμεν καὶ τὰ ἐλαττώματά μας καὶ μερικὰς ἀρνητικὰς τάσεις, ποὺ ἔχουν εἰσχωρήσει εἰς τὰς σκέψεις καὶ εἰς τὰς πράξεις τῶν ὁμογενῶν μας.

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ

Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ φροντίσωμεν νὰ γιατρεύσωμεν αὐτὴν τὴν θανατικὴν ἀσθένειαν, τὴν ὁποίαν ἐκληρονομήσαμεν ἀπὸ τοὺς προγόνους μας—τὴν ἀσθένειαν τοῦ ἀπολύτου ἀτομικισμοῦ. Σήμερον, ἐδῶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὁ ἐχθρὸς τῆς φυλετικῆς μας ἐπιβιώσεως δὲν εἶναι ἐξωτερικός, ἀλλὰ ἐσωτερικός. Ὁ πιὸ ἄσπονδος ἐχθρός μας εἶναι μέσα μας. Πρέπει νὰ λείψουν αἱ διχόνοιαι, αἱ ἀντιζηλίαι, τὸ κομματικὰ καὶ ὁ ἀλληλοσπαραγμός, ὁ ὁποῖος ἠμπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἀδελφοκτονία, ἡ ὁποία χαντακώνει πολλάκις καὶ Σωματεῖα καὶ Κοινότητας καὶ καθυστερεῖ τὴν πνευματικὴν πρόοδον τοῦ συνόλου 10 καὶ 20 χρόνια.

Πρὸ ἡμερῶν ἀνέγνωσα εἰς τὸν τύπον ὅτι εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας εἰς τὴν Φιλανδίαν, ἡ πρώτη πρᾶξις, πρὶν ἀρχίσουν τοὺς ἀγῶνας, ἦτο νὰ τοποθετήσουν τὴν λαμπάδα, ποὺ ἔφεραν ἀναμμένην ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, εἰς ἕνα βωμόν. Ἡ πρᾶξις αὐτὴ ἀναπαριστᾷ λαμπρὸν ἔθιμον τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ ταυτοχρόνως συμβολίζει τὴν αἰωνίαν ἀλήθειαν, ὅτι ὁ σημερινός μας πολιτισμὸς ἔχει λάβει τόσον πολὺ φῶς κατὰ τὸ παρελθὸν ἀπὸ τὴν μικρὰν αὐτὴν χώραν, τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἡμεῖς ποὺ εἴμεθα οἱ κατ' εὐθεῖαν πραγματικοὶ κληρονόμοι τῆς πνευματικῆς φωτιᾶς τῶν πατέρων μας, πῶς θὰ τὴν μεταδώσωμεν εἰς τὰ παιδιά μας; Πῶς θὰ κατανικήσωμεν τοὺς σημερινοὺς

ἐχθρούς μας; Μόνον διὰ πνευματικῶν ὅπλων. Μόνον διὰ συνεργασίας, διὰ αὐτοθυσίας, μόνον διὰ χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ διὰ ριζικῆς ἀφοσιώσεως εἰς τὰ ἰδανικά, εἰς τὰ θρησκευτικὰ στοιχεῖα τῆς ζωῆς μας θὰ δυνηθῶμεν νὰ φανῶμεν ἄξιοι κληρονόμοι τῶν προγόνων μας καὶ νὰ μεταδώσωμεν εἰς τὴν νέαν γενεάν μας τὴν πνευματικὴν λαμπάδα ἀκεραίαν καὶ ἀναμμένην. Πρέπει ὅλοι οἱ ὁμογενεῖς νὰ τὸ καταλάβουν καὶ νὰ τὸ παραδεχθοῦν αὐτό.

Ἕνα ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἔχω παρατηρήσει εἰς τὴν ζωήν μας καὶ τὸ ὁποῖον θεωρῶ ὡς σοβαρὸν κίνδυνον, εἶναι ἡ τάσις πολλῶν ὁμογενῶν νὰ μιμοῦνται μικρὰν μερίδα Ἀμερικανῶν, ἐνίοτε μὴ Χριστιανῶν, εἰς τὶς ἀκρότητες τῆς κοσμικῆς ζωῆς. Ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι ὑπάρχουν Ἀμερικανοί, ποὺ θεωροῦν τὴν ἀπόκτησιν ὑλικῶν ἀγαθῶν ὡς τὸ πρῶτον ἀντικείμενον τῆς ζωῆς, καὶ ἐπομένως ἡ ἀπόλαυσις τούτων καταντᾷ ἀποθέωσις καὶ λατρεία. Νομίζω ὅτι πολλάκις καὶ οἱ Χριστιανοί μας οἱ Ὀρθόδοξοι παρασύρονται καὶ γίνονται θύματα τῆς ἰδίας φιλοσοφίας. Πρέπει νὰ τὸ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ σκεπτώμεθα ὅτι ὅλοι οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν κοιμῶνται εἰς ἀνάκτορα. Ὅλοι οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν τρώγουν εἰς τὰ περιφημότερα ἑστιατόρια. Ὅλοι οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν χορεύουν μὲ φημισμένες ὀρχῆστρες οὔτε ἔχουν ὅλοι Κόκτεῖλ μπάρς εἰς τὰ σπίτια των.

Νὰ μιμούμεθα τοὺς Χριστιανοὺς Ἀμερικανοὺς καὶ νὰ μὴ μαϊμουδίζωμεν εἰς ὅλα αὐτά, τὰ ὁποῖα κάμνουν οἱ ἄθεοι τῆς Κοινωνίας — ἀσχέτως πόσον γυαλίζουν — οἱ ὁποῖοι πηγαίνουν εἰς τὰ ἄκρα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς.

Εἰς τὴν γειτονιάν μου εἶναι χριστιανοὶ Καθολικοὶ καὶ Διαμαρτυρόμενοι καὶ μοῦ ἔχουν κάμει μεγάλην ἐντύπωσιν διὰ τὴν χριστιανικήν των ζωήν. Κάθε Κυριακὴ τοὺς βλέπω τακτικώτατα νὰ πηγαίνουν εἰς τὰς Ἐκκλησίας των, ἡ δὲ καθημερινὴ ζωή των συμφωνεῖ μὲ τὸ χριστιανικόν των ὄνομα. Ἕνας ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀντιπρόεδρος τῆς Γκραίητ Νόρθεν Ραίηλροτ. Εἰς τὰς 7 π. μ. κάθε Κυριακὴ θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν του νὰ δώσῃ τὸν ὀβολόν του, νὰ λατρεύσῃ τὸν Θεὸν καὶ νὰ ἐξομολογηθῇ καὶ νὰ μεταλάβῃ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Ὡμίλησα μὲ ἕναν ἄλλον Ἀμερικανὸν Διαμαρτυρόμενον ἔμπορον τροφίμων. Μοῦ εἶπεν ὅτι ἐν ὅσῳ ὁ Θεὸς τὸν ηὐλόγησε καὶ τὸν ἐβοήθησε καὶ τοῦ ἔδωκεν ὑγείαν καλὴν, σύζυγον καὶ τρία χαριτωμένα τέκνα, καὶ ἐπιτυχίαν εἰς τὸ ἐμπόριον ὑπεσχέθη εἰς τὸν Θεὸν νὰ δίδῃ 10 τοῖς ἑκατὸν ἐκ τῶν καθαρῶν κερδῶν του κάθε χρόνο. Τὸν ἠρώτησα πόσον εἶχε δώσει τὸ παρελθὸν ἔτος καὶ μοῦ ἀπήντησεν ὅτι ἔδωσε διὰ διαφόρους σκοποὺς τῆς Ἐκκλησίας του — τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ— ὀκτακόσια δολλάρια. Φαντασθῆτε ποία ἀφοσίωσις!

Νὰ μιμούμεθα τοὺς Χριστιανοὺς Ἀμερικανοὺς δι' ὅ,τι κάμνουν καὶ συντηροῦν τὰ Σχολεῖα των, τὰ Κατηχητικά των, τὰ Ὀρφανοτροφεῖα των καὶ τὰς Ἐκκλησίας των. Καὶ ἡμεῖς ἠμπορεῖ νὰ ὑπερηφανευώμεθα δι' αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἔχομεν ἀποκτήσει, ἀλλὰ εἰς μερικὰς περιπτώσεις ποῦ βαδίζομεν; Ἐὰν αὐταὶ αἱ κοσμικαὶ τάσεις ἐξακολουθήσουν εἰς τὴν ζωήν μας, θὰ ἀντικαταστήσωμεν τὰς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας εἰς τὰ σπίτια μας μὲ τὰ κοκταΐλ μπάρς. Καὶ τί δουλειὰ ἔχουν αὐτὲς οἱ Χριστιανὲς Ὀρθόδοξες Ἑλληνίδες νὰ πίνουν κοκταΐλς καὶ δυνατὰ ποτά, ποὺ εἰς τὴν Πατρίδα μας οὔτε κρασὶ δὲν παραδέχονται νὰ πιοῦν; Καὶ ἡ νεολαία μας, αὐτὰ τὰ χαριτωμένα ἀγόρια καὶ κορίτσια, ποὺ ψάλλουν τόσον μελῳδικὰ εἰς τὰς Χορῳδίας τῶν Ἐκκλησιῶν μας, τί παραδείγματα παίρνουν ἀπὸ μᾶς; Ἀλλοίμονον! Τί ἀπολογίαν θὰ δώσουν μερικοὶ πατέρες καὶ μητέρες, ποὺ θεωροῦν τὴν κοσμικὴν ζωὴν ὡς τὴν κρέμα τῆς εὐτυχίας καὶ παραμελοῦν νὰ δώσουν Χριστιανικὴν κατεύθυνσιν καὶ παράδειγμα εἰς τὰ παιδιά των;

Ἐδιάβασα εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Στρατηγοῦ Παπάγου, πῶς οἱ Ἕλληνες στρατιῶται εἰς τὸν πόλεμον μὲ τοὺς Ἰταλοὺς μίαν ἡμέραν συνεπλάκησαν μὲ τὸν ἐχθρὸν καί, ἀφοῦ ἐξήντλησαν τὰ πολεμοφόδιά των, ἐπολέμησαν μὲ ἀδειανὰ χέρια καὶ ἐνίκησαν τοὺς Ἰταλούς. Ὅταν σκέπτωμαι τοὺς ἄθλους αὐτοὺς τῶν ἀδελφῶν μας τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ πῶς ἄφησαν τὰ κόκκαλά των εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ἠπείρου καὶ Ἀλβανίας, καὶ πῶς αἱ γυναῖκες, ξυπόλυτες ἀκόμη, ἐκουβαλοῦσαν εἰς τὴν πλάτην των πολεμοφόδια ἐπάνω εἰς ἐκεῖνα τὰ βουνὰ διὰ τοὺς μαχομένους ἀδελφούς μας εἰς τὸν ἐθνοσωτήριον ἐκεῖνον ἀγῶνα, δακρύζουν τὰ μάτια μου. Τί δόξα ἔδωσαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸ Ἔθνος μας καὶ εἰς ἡμᾶς εἰς τὸ ἐξωτερικόν! Καὶ τὸ ἔκαμαν σχεδὸν χωρὶς τὰ ἀπαιτούμενα μέσα. Καὶ ἡμεῖς ἐδῶ τώρα, εὔποροι, πλούσιοι, μὲ τόσα μέσα καὶ μὲ τόσα πλεονεκτήματα, τί ἱστορίαν θὰ γράψωμεν διὰ τὰ φυλετικά μας πράγματα; Ὁ ἀγὼν εἶναι ὁ ἴδιος. Τὰ πρῶτα καὶ τὰ τελευταῖα προχώματα εἶναι ἡ Ἐκκλησία μας, τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γλωσσικά μας Σχολεῖα. Οἱ στρατιῶται εἴμεθα ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες Χριστιανοί. Ὅλοι πρέπει νὰ καταβάλωμεν πᾶσαν προσπάθειαν καὶ θυσίαν, νὰ ἀμυνθῶμεν καὶ νὰ διασώσωμεν τὴν πατρικήν μας φωτιά.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ

Τὸ καθῆκον τὸ ὁποῖον ἔχει κάθε Χριστιανὸς νὰ φροντίζῃ διὰ τὴν συστηματικὴν διάδοσιν τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν, ἐπιβάλλει εἰς τοὺς τακτικοὺς ἢ ἐκτάκτους ἀναγνώστας τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ» τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως ἐγγράψουν εἰς τὸ Περιοδικὸν αὐτὸ τοὺς συγγενεῖς, φίλους καὶ γνωστούς των.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξυπηρετεῖται ἡ εὐγενὴς προσπάθεια πρὸς εὐρυτέραν ἐξάπλωσιν τοῦ γραπτοῦ Λόγου εἰς ὅλας, εἰ δυνατόν, τὰς ὁμογενεῖς οἰκογενείας τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ Καναδᾶ.

GOD'S CHRISTMAS GIFT

By the
REV. ANTHONY CONIARIS
Deacon

"Behold what manner of love the Father hath bestowed upon us, that we should be called the Sons of God."

Cyrus the Great was one of the most illustrious kings of Persia. When he was an infant, however, his grandfather, who was holding the throne for him, became jealous. He wanted to keep the throne for himself. He was fearful of the day when Cyrus would become King in his place.

He called a servant one day and told him to get rid of the child, to kill it. But servants are sometimes kinder than kings. Instead of killing the boy, the good man took him to a distant province and gave him to a shepherd who had no child. And the lad grew up supposing that the shepherd was really his father. They taught him to tend sheep, and he grew up expecting to be a shepherd always.

But one day the lad learned who he was, that his father had been a prince, and that the throne would some day be his. After that there was no more shepherding for him! He began to fit himself to rule as a king. That is how he became Cyrus the Great, king of Persia. He discovered whose child he was.

Nineteen hundred and fifty-two Christmases ago, God invaded this world and adopted us as His children. The Epistle that is read to us on Christmas day says, "... when the fulness of time was come, God sent forth His Son, made of a woman, made under the law, to redeem them that were under the law, that we might receive the adoption of sons... Wherefore, thou art no more a servant, but a son; and if a son, than an heir of God through Christ."

God gave us the greatest gift we shall ever receive—a gift of which we were entirely unworthy. He adopted us as His sons and daughters. As St. John says, "To all who received Him... He gave power to become sons of God."

This Christmas will indeed be a merry one and the coming year will certainly be happy, if all of us realize whose children we are. As St. Paul says, "Ye are no longer strangers and foreigners, but ye are fellow citizens of the saints and members of the household of God." God has prepared a place for us in His kingdom. We are His children, His heirs. May we ever live as children of God... "blameless and innocent... without blemish in the midst of a crooked and perverse generation, among whom you shine as lights in the world..."(Phil. 2:14). May we ever endeavour to be worthy of our Father in Heaven and fit ourselves to reign with Him forever.

"Behold, what manner of love the Father hath bestowed upon us, that we should be called the Sons of God. (I John 3:1)

That Silent Night

So silent was that holy night
When Christ our Saviour child was born!
The stillness on the hilltops lay
With nary a sign nor sound to warn
Us of His coming, of His birth.
Till, lo and behold, the Angels shone
And a star on high did point the way
To the stable home, the crib of hay,
Where lay the King of all Mankind.
The silent night, the mystic signs,
The star, the Angels, the jewel of the find,
Begot us our faith, our life, our love,
And Christ, our Saviour, our Ruler from above.
So let us remember that night of nights,
And retain the memory of that sight
Which was viewed by few, with the grace of GOD,
In the silent night, in that holy night.

MARIA SCOPELITES

TAYLOR & SHAWAH CO.
Manufacturers
Orthodox Church Goods of Distinction

VESTMENTS LITURGICAL FABRICS
REPAIRING TRIMMINGS & ALTER LACES
REFINISHING METALS ECCLESIASTICAL METALWARE

42 East 21st Street
New York 10, N. Y.

Telephone: ALgonquin 4-4460

THE CHRISTMAS SPIRIT

A Sort of a Sermon

By the REV. L. C. CONTOS

The other day I was torn away from more pleasant and less trying tasks to meet the obligations of Christmas shopping, a task which is of itself not unpleasant, all things being favorable. As I was piloted from shop to shop, half beginning to enjoy my involuntary servitude, I heard a saleslady complain about the rigors of the season. Sympathizing, I went on my way, only to meet another complaint a little later to the effect that Christmas has become hopelessly commercialized. Instinctively I began to listen consciously for the comments of people caught in the bustle and hurry and chagrin of one more Christmas. Most folks seemed to feel that Christmas was, after all, a children's institution; just a huge worry for grownups, a vast conspiracy of merchants to capture one's spare dollars as well as many one couldn't spare. Among most of the people I observed the spirit of Christmases past had not yet returned; the pure joy, the youthful exuberance, were missing.

I asked myself if I knew what the trouble was. My self confessed he hadn't any real idea. Everything seemed to be O. K. On the signal of Thanksgiving Day the usual sequence of events had begun. Good old Jordan March in Boston had had its big Santason parade, and in New York Macy's had faithfully put on its mammoth show. Santa Claus was appearing everywhere from Gimbel's to our own C. O. Miller's; the strings of lights were going up in town after town, and our park department had finished those ugly trees in the town parks. There didn't seem to be anything missing. But why were people so glum about the whole thing, forgetting the old fun of Christmas and talking only about the terrible prices? Well, maybe they're just mixed-up about things. These are certainly mixed-up times; not much peace of mind anywhere. I agreed with myself thoughtfully, and promptly forgot about it until it came time to write a pre-Christmas sermon; then it began to trouble me again ,and I gave it some thought.

I've decided that the trouble with Christmas—or Thanksgiving, or Easter, or the Fourth of July—is within ourselves. These events, and others like them big and small, are the expressions of deep longings in the human heart. But we have come to miss too often their truest meanings because our attitudes are all out of focus. Like the young adolescent learning how to dance we stumble all over ourselves trying to put on the best exhibition, and the spontaneous joy that should color much of our living is lost to us because of the conscious effort we feel we have to put into it. We have allowed ourselves to become slaves to a lot of contrived traditions that have a way of spoiling the truly beautiful ones and obscuring the deeper significance of things. And when we look for the happy memories of our unconstrained childhood we are disappointed to learn that Christmas or Easter, or Thanksgiving, or the Fourth of July—is not like it used to be. We literally knock ourselves out, yet when it's all over we're let down. Something is lost. Indeed something is lost. The poet Keats expresses the feeling gracefully when he says, "... little we see in nature that is ours; we have given our hearts away..."

If we wish to look for the bottom reason for our apparent loss, we will find it, I think, in the realization that our relations to the three basic elements of life are badly out of balance. These three poles of life, so to speak, are God, other people, and—things, since that is perhaps the best word to denote the world's goods. Our relations to each other must be such as to insure a life of harmony and satisfaction. If our magnetic pull is deflected disproportionately to one or the other, then that perfect balance is lost which should be the substance of a rational, satisfying human existence. In the everyday sphere of living not even our devotion to God should cloud our vision to our obligations toward fellow humans. And conversely, our anxiety over social satisfaction should not deflect us from the desire to be near God. Certainly our interest in things should not outweigh our responsibilities to other people and, above all, to God.

Yet that is exactly what our society has done. It has contrived to make us conscious of things, so much so that we are in a fair way to forget the other two poles of a balanced and happy life. We think of the patent phrase "materialistic society" as nothing more than a favorite and badly worn note of Communist propaganda. Yet it is the most precise way of describing what is surely a society of things above all else. Let us examine some of the most flagrant contradictions by way of demonstrating how such a society lives off balance. This is the land of plentiful bathtubs, yet even in this great nation there is disease and filth in certain places that should shame us into the most agressive action. This is the only country in the world where a radio in every other room is a commonplace, yet the childishness and misinformation in our thinking and talking is monumental. It is the land of opportunity, where every boy can be a Henry Ford or president, where the multitudes will beat a path to the door of the man who develops the best mousetrap. It is all these things and more—perhaps more than we can fully appreciate.

But it is sobering and revealing

THE ORGANIC ELEMENTS OF THE DIVINE LITURGY

(Continued)

By The REV. S. M. SOPHOCLES

BLESSED IS THE KINGDOM

The celebrant priest places incense in the censer, blesses it, then incenses the altar, a ceremony of great antiquity; it is an act of homage and adoration offered to Christ. Our Holy Church has always recognized the value of ceremonial observances, not only because of increasing the solemnity of her services but also for arousing a spirit of devotion in those who minister at them and those who attend them. Incense is used in many public services of the Church. Incensing is a part of every Orthodox ceremonial and goes back to an early date of Christian antiquity. Incensation symbolizes the prayers of the faithful ascending before the throne of God. The mystical meaning of incense is not difficult to comprehend. By its zeal, it symbolizes the zeal with which the faithful should be animated; by its sweet fragrance, the odor of Christian virtue; by its rising smoke, the ascent of prayer before the throne of the Almighty. As St. John tells us in the Apocalypse, "The smoke of the incense of the prayers of the saints ascended before God from the hand of the Angel." (Apoc. 8:4)

The priest raises the Gospel and bids the blessing . . . "Blessed is the Kingdom of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit; now and ever, and unto ages of ages." The Orthodox Church begins her sacraments "in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit." The mystery of the Triune God is the basis of Orthodox theology. Moreover, all glory and honor belong to the everblessed Trinity, from whom all good things proceed. The Liturgy is earth's highest act of worship and homage to God. At the conclusion of this blessing, the choir answers, "Amen," meaning "may it be so." "Amen" is a Hebrew word and remains untranslated in the

---

to see, in this land and in this age of such bountiful blessings, so little gratitude and so little real joy that is not fabricated, syndicated, contrived, commercialized. It is saddening to know that the lights over Main Street in your home town were not strung there just as an innocent, whimsical, childish way to make festive the atmosphere of Christmas, but after canny planning by the local Chamber of Commerce to build you up psychologically so that you will end up spending more than you'd intended. That may sound over-cynical, but it is unpleasant when every advertisement screams out at you your wants at Christmas, when really what most of us want is not to be found at the gaudy, noisy counters, not to hear the beautiful old carols violated by blubbering crooners.

Christmas leaves us worn out, burnt up, let down. The designers and the manufacturers and the merchants have all outdone themselves to please us, yet most of us find it an effort to be pleased. Our wonder-Midas' touch has made it possible for us to give and to receive fabulous things, but we have lost the touch that turns moments and hours into unforgettable splendour. That is our misfortune. And I've discovered that is what the tired saleslady meant when she complained that Christmas is for children—it isn't what it used to be.

No, I'm afraid it isn't what it used to be, mostly though because we ourselves are not what we used to be—children, with stars in our eyes, full of humility and wonder and love before the cradle of the Christ child. Why is it that we so often think wistfully of childhood as the happiest time, the most satisfying time of our lives? Because children possess a beautiful balance of mind and of spirit that many of us lose as we grow adult. In the heart of a young child God and people and things are in proper relation to each other, and there is a deep, tranquil harmony in his soul that is the envy of his elders. If we are to rediscover this serenity of spirit we must as Jesus suggests become children again.

When we finally discover that Christmas has lost for us its old meaning, then we have made a far more important discovery—that our lives are out of balance. Obviously we are thinking too much about things, about how expensive they are, how difficult to find, or, when found, how likely not to please. We worry about people, their sizes, their tastes, their wants, and we fail to give credit for the underlying goodness and gratitude that is basic to most folks and is best drawn out with the gift from the heart. This anxiety is enough to spoil Christmas and to dull much of its spontaneous thrill. But, gravest crime of all, we are forgetting about God whose great feast Christmas is. We are letting the tinsel and the clever wrappings and the bright colored lights obscure the soft, sweet that shines out of the stable, lending hope and courage to a world that never needed them more.

Let us rearrange our interests this Christmastime. Let us put God and people and things in their proper places. Once we have freed ourselves from worrying about things, about pleasing people with things, and once we have decided that the matter of first importance is to relive with God the Father the radiant experience of the Christ Child's birth, then, I think, we shall have found in Christmas that which many of us have lost.

Liturgy. It signifies firmness, truth, loyalty, and fidelity in God's promises. It also signifies an emphatic affirmation, the assent of the mind to a promise that may be accomplished. When the choir responds, "Amen," that word is the outward declaration of the congregation that they are at one with the priest who has given expression to what is in the minds and hearts of all. The word should be pronounced with reverence and attention. Together with the priest, the congregation makes the sign of the cross. In the Orthodox Church, this sign is made very frequently during the Holy Liturgy. It is the great sign of our fraternity in Christ. By making this sign we show ourselves to be blood brothers with all Christians. The sign of the cross is the symbol summing up the principal mysteries of the Orthodox faith.

The custom of crossing oneself in honor of the Trinity was in use from early Christian times; in fact, by the second century, the custom had become so universal amongst Christians that Tertullian scoffingly comments: "In all our travels and movements, in all our coming in and going out, in putting on our shoes, at the bath, at the table, in lighting our candles, in lying down, in sitting down, whatever employment occupieth us, we mark our foreheads with the sign of the cross." St. John Chrysostom, Bishop of Constantinople and the antagonist of Empress Eudoxia, mentions the use of this gesture upon sacred objects in one of the butts of his fiery sermons.

"Thrice he made the sign of the cross on the chalice with his finger." The ancient practice of touching the right shoulder before the left is yet in vogue among all Orthodox people. In blessing the congregation with the sign of the cross, the Orthodox priest first crosses his thumb on the annular or fourth finger, and bends his little finger so as to resemble the curve of a crescent; he allows the index finger to stand perfectly erect, and, having bent the middle one so as to form the same figure as that formed by the little finger; he raises his hand aloft and then traces the sign. This is its interpretation: The outstretched finger stands for the Greek letter I; the bending of the middle finger represents the letter C, one of the ancient ways of writing Sigma. The letters I and C form the well known contraction "Jesus," being its first and last letters. The thumb, crossed upon the fourth finger, is the Greek letter X, equivalent to our "ch;" and this with the small finger and representing C or S, forms the contraction for "Christus," or Christ. Hence, Jesus Christ, is the interpretation of the whole action. The cross was first an instrument of capital punishment and was in use for some centuries before the Christian era. It is believed that the Carthaginians originated the custom of crucifixion. The Romans punished in this manner a person for crimes against the state. St. Constantine abolished crucifixion as a capital punishment, and from this time the cross began publicly to be held in reverence.

Within Your Hearts

Deep within your hearts, I pray thee,
Keep the memory of His birth.
Let the light of love within it
Rule your life with joy and mirth.
Burn the torch of faith within it,
Keep divine that Holy Sight
Our Jesus Christ, in all His Glory
His being bathed in Holy Light.

Look within your hearts, I pray thee,
See if love and peace be there.
Only then will God be with us
And our lives be His main care.
He who loves us now and ever
And did once bear all our pain
Will within our hearts forever
Take the root and there remain.

MARIA SCOPELITES

THE LITANY

The priest begins the Liturgy with a supplication to God for peace. The word "peace" introduces a thought which reaches its climax and conclusion in the Kiss of Peace, the most cherished possession of the Orthodox Church, symbolizing the union of Christians among themselves and of their union with Christ. The idea of peace is woven into all the prayers of the Church. The greatest evil that may threaten the Church is the disturbances of its internal and external peace. The celebrant petitions for peace, seeking freedom from all evil, and the preservation of the inward peace of soul, and the establishment of peace in the Church and throughout the world. The priest, relying on Christ's promise, prays for peace and unity in the Church.

In the Liturgy, the long series of litanies is composed of a number of detailed petitions called out or sung by the deacon or the presbyter. To each of these petitions the choir responds for the congregation with the "Kyrie eleison." The melodious "Kyrie eleison" or "Lord, have mercy on us" is the cry for mercy welling up from the depths of the hearts of both priests and people. The "Kyrie eleison" is the cry of souls longing for union with God. It is a liturgical acclamation, in which the people from ancient times, seek assistance from Christ. The "Kyrie eleison" expresses our great need of redemption and should stir within us a wealth of pious feelings. The prayerful Kyrie eleison is followed by a series of three antiphons and a magnificent Christological hymn.

The Orthodox hymnology is indeed extremely rich. The Byzantines, with their highly developed hierarchical sense, did not dare address the Being of the Celestial World without a convenient and rich

Ἐκκλησιαστικὴ Κίνησις

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Τὴν 29ην Ὀκτωβρίου ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος μετέβη εἰς τὴν Κοινότητα Νάσουα, Ν. Η., καὶ ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν ἐν τῷ Κοινοτικῷ Ναῷ, ὁμιλήσας εἰς τὸ ἐκκλησίασμα. Τὴν ἑπομένην ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ Κοινοτικοῦ Ναοῦ, παρεκάθησε δὲ εἰς γεῦμα κατὰ τὸ ὁποῖον καὶ ὡμίλησεν.

—Τὴν 30ὴν ἰδίου τὸ ἑσπέρας παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον, δοθὲν ὑπὸ τοῦ Ἡμερησίου Ἑλληνοαμερικανικοῦ Σχολείου τοῦ Μπρὸνξ ἐν τῷ Ἐμπάϊαρ Χοτὲλ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐξ Ἑλλάδος ἐπιστροφῆς τῶν πέντε ἀποφοίτων τοῦ Σχολείου.

—Τὴν 2αν Νοεμβρίου προέστη τῆς Δοξολογίας ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς Νέας Ὑόρκης ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς τῆς 28ης Ὀκτωβρίου.

—Ἐν συνεχείᾳ μετέβη ἀεροπορικῶς εἰς Σικάγον καὶ παρεκάθησεν εἰς ἐπίσημον δεῖπνον δοθὲν ὑπὸ τῆς Κοινότητος τῆς Ἁγ. Τριάδος ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 25 ἐτῶν ἀφ' ὅτου τὸ πρῶτον ἱδρύθη τὸ Κοινοτικὸν Ἡμερήσιον Ἑλληνοαμερικανικὸν Σχολεῖον. Κατ' αὐτὸ ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ὡμίλησε διὰ μακρῶν περὶ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ συνεχάρη ἅπαντας τοὺς ὁπωσδήποτε συντελοῦντας εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ ἡμερησίου σχολείου, ἐπήνεσε δὲ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς νέας γενεᾶς διὰ τὴν καλυτέραν λειτουργίαν αὐτοῦ.

—Τὴν 8ην Νοεμβρίου, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς του, ὁ Σεβασμιώτατος ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ὡμίλησε περὶ Ἀγγέλων.

Κατὰ τὸ παρατεθὲν γεῦμα ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ πρὸς τιμὴν τοῦ ἑορτάζοντος Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ὡμίλησαν πολλοὶ ἐπίσημοι, ἐν οἷς ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη κ. Ἀλ. Κύρου.

—Τὴν 15ην μετέβη εἰς Τρόϋ Νέας Ὑόρκης καὶ ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν ἐν τῷ Κοινοτικῷ Ἱερῷ Ναῷ, ἔνθα ὡμίλησεν ἐπικαίρως. Τὴν ἑπομένην, 16ην, ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε τὸν θ. λόγον. Μετὰ ταῦτα παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον παρατεθὲν εἰς τὸ νεόδμητον Κοινοτικὸν Κέντρον καὶ ὡμίλησε καταλλήλως τῇ περιστάσει.

—Τὸ ἑσπέρας τῆς 20ῆς Νοεμβρίου παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Μπαζὰρ διοργανωθέντος ὑπὸ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος.

—Τὴν 22αν μετέβη εἰς Μπόφφαλο Νέας Ὑόρκης καὶ ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν ἐσχάτως ἀγορασθέντα Κοινοτικὸν

litulation. Sometimes whole prayers consist of extended litulations.

THE ENTRANCE

Immediately after the antiphons, the deacon, approaching the altar, takes into his hands the Gospel, a richly decorated book. Holding it over his head and accompanied by the acolytes (holding lighted candles symbolizing the light of the Christian Faith), subdeacons, and priests, he proceeds around the altar from right to left, emerging from the side door of the ikonostas, while the choir chants the processional hymn. The entire entourage halts in front of the Royal Doors of the ikonostas, where the deacon calls upon the people to give their undivided attention to the ceremonies about to begin. This serves fittingly to dispose the heart of man, to put it in tune with the great action to follow, the Holy Liturgy. It may also remind us of the journey of the wise men of the East who came to lay their gifts before our new-born Saviour, juts as we who came to the Divine Liturgy, are placing ourselves in His service. The Bishop, (if he is participating in the Divine Liturgy, all this time was seated on his throne at the right of the ikonostas) at this moment rises and, accompanied by his attendants, comes to the Royal Doors and blesses the people, holding in his hands the dikiron and the trikiron symbolizing the Blessed Trinity. While the Bishop incenses the altar, the deacon and priests enter the sanctuary and proceed around the altar. This is known as the Little Entrance.

The introit with the Gospel symbolizes the coming of Christ into this world and the beginning of His preaching. It also serves fittingly to dispose the congregation with the great action which is to follow. As the clergy enters the sanctuary, the choir chants the troparion and the contakion of the feast day. In short order the chorus chants the Trisagion Hymn, "Holy God, Holy Almighty, Holy Immortal, have mercy upon us," at the invitation of the priest to celebrate the Holy Trinity.

(To be continued)

✝

NEW YORK CHURCH SUPPLY

INC.

Μετ' εὐχαριστήσεως ἀγγέλλομεν ὅτι τὸ κατάστημα καὶ ἐργοστάσιόν μας ἔχουν τώρα ἑνωθῇ ὑπὸ τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν — εἰς τὸ

4 Barclay Street, New York

Εἰς τὸ κέντρον τῆς περιφερείας Ἐκκλησιαστικῶν Εἰδῶν

Ἔχομεν πρὸς ἐπίδειξιν μεγάλην ποικιλίαν νέων ὑφασμάτων εἰσαχθέντων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τὴν μεγαλυτέραν παρακαθήκην διὰ γαρνιτοῦρες. Ἡ περίφημος ὑπηρεσία μας Κοπτικῆς εἶνε μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος της. Ὅταν ἀγοράζετε ὑφάσματα καὶ γαρνιτοῦρες, ἡμεῖς κόπτομεν τὰ Ἄμφια καὶ τὰ Ράσα νὰ ἐφαρμόζουν εἰς τὰ μέτρα σας, δωρεάν.

Γράψατε διὰ δείγματα καὶ κατάλογον:

Katherine Ivanyi

NEW YORK CHURCH SUPPLY Inc.

4 BARCLAY STREET, NEW YORK 7, N. Y.

BARCLAY 7-5964

Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη μας διεύθυνσις

Ναόν, ὡμίλησε δὲ καταλλήλως εἰς τοὺς προσελθόντας πιστούς.

Τὴν ἑπομένην, κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν, ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ἐν πληθούσῃ Ἐκκλησίᾳ, τὸ δὲ ἑσπέρας ὡμίλησε κατὰ τὸ παρατεθὲν δεῖπνον. Ἡγηθεὶς ἐράνου ὑπὲρ τῆς Κοινότητος, συνέλεξε τὸ ποσὸν τῶν 27,000 δολλαρίων.

—Τὴν 24ην μετέβη εἰς Τορόντο, Καναδᾶ καὶ ἐχοροστάτησε καὶ ὡμίλησε κατὰ τὸν Ἑσπερινόν. Κατὰ τὸ παρατεθὲν ἐν συνεχείᾳ δεῖπνον, εἰς ὃ παρεκάθησε, συνεκεντρώθη τὸ ποσὸν τῶν 150,000 δολλαρίων διὰ τὴν ἀνέγερσιν Ναοῦ καὶ Κοινοτικοῦ Κέντρου.

Τὴν ἑπομένην ἐδέχθη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐν ᾧ παρέμενε, τὴν ἐπίσκεψιν διαφόρων παραγόντων, μετὰ τῶν ὁποίων συνωμίλησεν ἐπὶ σοβαρῶν κοινοτικῶν ζητημάτων.

—Τὴν 26ην παρέστη εἰς δεξίωσιν ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς παρασημοφορήσεως τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Σώματος Προσκόπων ἐκ μέρους ἀντιπροσώπου τοῦ Σώματος Προσκόπων Ἑλλάδος.

—Τὴν 29ην ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίας Βαρβάρας ἐν Νιοὺ Χαῖβεν, Κονν., ὁμιλήσας περὶ τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως. Τῇ δὲ ἑπομένῃ ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησε πρὸς τὸ πυκνὸν ἐκκλησίασμα. Κατὰ τὸ παρατεθὲν μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν γεῦμα ἐν τῇ Κοινοτικῇ αἰθούσῃ ὡμίλησε καὶ πάλιν, συνέλεξε δὲ 5,775 δολλάρια πρὸς ἀγορὰν οἰκοπέδου, προκειμένου νὰ ἱδρυθῇ ὄπισθεν τοῦ Ναοῦ κοινοτικὸν κέντρον. Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου 2,500 δολλάρια προσέφερεν ὁ κ. Χ. Κουτσοχέρης, ὅστις ἀνεκηρύχθη ἐπίτιμος Πρόεδρος καὶ Μέγας Εὐεργέτης τῆς Κοινότητος.

—Τὴν 1ην Δεκεμβρίου προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου, κατὰ τὴν ὁποίαν συνεζητήθησαν διάφορα διοικητικὰ καὶ οἰκονομικὰ ζητήματα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Σικάγου Κος Γεράσιμος

—Τὴν 2αν Νοεμβρίου ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Σικάγου κ. Γεράσιμος ἔλαβε μέρος εἰς τὸ μέγα δεῖπνον τῆς Ἁγίας Τριάδος δοθὲν εἰς τὸ Στῆβενς Χοτὲλ καὶ ὡμίλησε περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος Μετανάστου γενομένης Ἐθνικο-Θρησκευτικῆς ἐργασίας. Εἰς τὸ δεῖπνον τοῦτο, προσκληθεὶς ἰδιαιτέρως, παρευρέθη καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μιχαήλ, ὅστις καὶ ὡς κύριος ὁμιλητὴς ὡμίλησε διὰ μακρῶν περὶ τῆς πρώτης Ἐκκλησίας τοῦ Σικάγου, τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ τοῦ ἡμερησίου Ἑλληνοαμερικανικοῦ αὐτῆς Σχολείου «Ὁ Σωκράτης».

"Οσοι διαβάζουν τὸ Περιοδικόν μας καὶ ὠφελοῦνται ἀπὸ αὐτό ἂς ἐργασθοῦν νὰ ἐγγράψουν συνδρομητάς εἰς αὐτό.

—Τὴν 13ην, ἑορτάζοντος τοῦ Συλλόγου τῶν Ἱερέων τῆς Β' Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφερείας τὴν ἑορτὴν τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἐτέλεσε τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ παρεκάθησεν εἰς τὴν Γενικὴν τοῦ Συλλόγου συνεδρίασιν, ἐν ᾗ ὡμίλησε περὶ τῶν ἀποφάσεων τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἡ Συνεδρίασις τῶν Ἐπισκόπων ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ Προεδρεύοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ἀνήγγειλε δ' ἐπισήμως τὴν ἐκχώρησιν τοῦ Μεγάρου τῆς Ἐπισκοπῆς Σικάγου εἰς τὴν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ Ἀρχιεπισκοπήν.

—Τὴν 16ην μεταβὰς εἰς Ντεμόινς, Ἀϊόβα, ἐτέλεσε τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ ἐκεῖ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ ὡμίλησε περὶ ἀνοχῆς καὶ μακροθυμίας, τὸ δὲ ἑσπέρας κατὰ τὸ δοθὲν ὑπὸ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος δεῖπνον ὡμίλησε διὰ μακρῶν περὶ φιλανθρωπίας.

—Τὴν 30ήν, πανηγυρίζοντος τοῦ ἐν Σικάγῳ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, τὸ μὲν ἑσπέρας τῆς παραμονῆς ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν ἑσπερινόν, τῇ δὲ ἑπομένῃ Κυριακῇ ἐτέλεσε τὴν θείαν Λειτουργίαν καὶ ὡμίλησεν ἐν πληθούσῃ Ἐκκλησίᾳ περὶ τοῦ ἐν Πάτραις κηρύγματος τοῦ Ἀποστόλου.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιὴλ

—Τὴν 1ην Σεπτεμβρίου, προέστη Συνεδριάσεως τοῦ Συλλόγου τῶν Καθηγητῶν τῆς Σχολῆς εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς.

—Τὴν 2αν, παρέστη εἰς Συνεδρίασιν τῆς Ἐφορείας τῆς Θ. Σχολῆς.

—Τὴν 7ην, ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησεν εἰς τὴν Κοινότητα Κήν, Ν. Χ.

—Τὴν ἑσπέραν τῆς ἰδίας ἡμέρας παρηκολούθησε τὴν ἔναρξιν τῆς Συνελεύσεως τῆς Ἐπισκοπελιανῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ Boston Garden.

—Τὴν 8ην ἐτέλεσε Μικρὸν Ἁγιασμὸν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους εἰς τὸ ἡμερήσιον σχολεῖον τῆς Κοινότητος Λόουελλ.

—Τὴν 9ην, ἐλειτούργησε καὶ ἔψαλεν ἐπιμνημόσυνον δέησιν ὑπὲρ τῶν ἱερέων καὶ διδασκάλων τῆς Ν. Ἀγγλίας, εἰς τὸν καθεδρικὸν ναὸν τῆς Βοστώνης.

—Τὸ ἀπόγευμα παρέστη εἰς τὴν Συνεδρίασιν τοῦ Ἱερατικοῦ καὶ Διδασκαλικοῦ Συνδέσμου τῆς Ν. Ἀγγλίας.

—Τὴν 12ην, ἐτέλεσεν Ἁγιασμὸν εἰς τὴν παροικίαν Μπώρλινγκτων, Βερμόντ.

—Τὴν 13ην, ἐτέλεσε τὸ Ἱερὸν Εὐχέλαιον καὶ ὡμίλησεν εἰς τὸ Plattsburg, Ν. Υ.

—Τὴν 14ην, ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησε εἰς τὴν κοινότητα Μοντρεάλ, Καναδᾶ.

—Τὴν ἑσπέραν τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἑσπερινὸν εἰς τὸν ἴδιον ναόν.

—Τὴν 15ην, ἐτέλεσε Ἁγιασμὸν καὶ ὡμίλησε πρὸς τοὺς διδάσκοντας καὶ διδασκομένους εἰς τὸ ἡμερήσιον σχολεῖον Μοντρεάλ. Τὴν μεσημβρίαν τῆς ἰδίας ἡμέρας συνεδρίασε καὶ συνεγευμάτισε μετὰ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, τὴν ἑσπέραν δὲ μετὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος.

—Τὴν 16ην, τὴν ἑσπέραν, ὡμίλησε πρὸς τὸ Σῶμα τῶν Προσκόπων καὶ Προσκοπίνων τῆς Κοινότητος, παρέστη δὲ εἰς συνεδρίασιν καὶ ὡμίλησε πρὸς τὴν Ὀργάνωσιν τῶν Νέων καὶ Νεανίδων Μοντρεάλ.

—Τὴν 17ην, ἐχοροστάτησε καὶ ὡμίλησε κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς Κουεμπέκ, Καναδᾶ.

—Τὴν 18ην, ἐπεσκέφθη τὸ Κυβερνεῖον Μασσαχουσέτης καὶ συνωμίλησε μετὰ τοῦ Κυβερνήτου κ. P. A. Dever.

—Τὴν 19ην, ἐτέλεσε ἑσπερινὸν εἰς τὴν Ἁγίαν Βαρβάραν τοῦ New Haven, Conn. καὶ προέστη συνεδριάσεως τῶν Διευθυντῶν τῶν χορωδιῶν τῆς Πολιτείας Connecticut.

—Τὴν 21ην, μετέβη εἰς Asbury Park, Ν. J., καὶ ἔλαβε μέρος μετὰ τῶν ἄλλων Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ τὴν ἐπακολουθήσασαν λιτανείαν.

ΒΙΒΛΙΑ DIVRY

ΛΕΞΙΚΟΝ DIVRY

Τὸ νεώτατον, πληρέστατον καὶ πλέον ἀξιόπιστον πρόχειρον Λεξικόν. Ἔκδοσις 1949. Χρυσόδετον μὲ εὐρετήρια, $3.50. Μὲ δέρμα καὶ εὐρετ. $4.00.

ΔΙΑΛΟΓΟΙ DIVRY

Ὁδηγὸς συνομιλίας ἀγγλικῆς καὶ ἑλληνικῆς, μὲ τὴν προφοράν, ἐπὶ παντὸς χρησίμου θέματος. Νέα ἔκδ. 1947, μὲ Ἐπιστολογραφίαν. Σελ. 448. $2.50.

GREEK MADE EASY

Ἡ μόνη ἁπλῆ καὶ συγχρονισμένη Μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς ὑπὸ Ἀμερικανῶν κατ' οἶκον ἢ ἐν σχολείῳ. Τρίτη ἔκδοσις 1950. Τιμὴ $2.50.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

Ἡ ἀρίστη Μέθοδος Ἄνευ Διδασκάλου πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἀγγλικῆς ὑπὸ Ἑλλήνων. Προφορὰ τελεία, γλῶσσα ὁμιλουμένη. 5η ἔκδοσις 1950 $3.00

ΤΑ ΕΚΔΟΤΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ DIVRY

εὔχονται εἰς ὅλους τοὺς Ὁμογενεῖς

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

καὶ

ΕΥΤΥΧΕΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΝΕΑ ΑΠΛΗ ΜΕΘΟΔΟΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

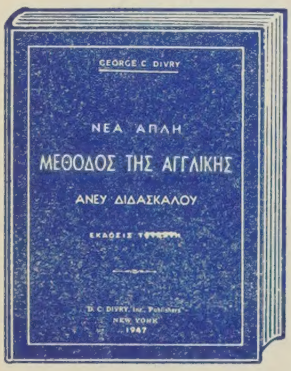

Ὑπὸ G. C. DIVRY.—Ἡ νεωτάτη καὶ ἁπλουστάτη Μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἀγγλικῆς ὑπὸ Ἑλλήνων πάσης ἀναπτύξεως καὶ ἡλικίας. Γλῶσσα ζωντανή, ὅπως τὴν ὁμιλεῖ καὶ τὴν ἐννοεῖ σήμερον ὁ λαός. Διάλογοι ἀπὸ τὴν καθημερινὴν ζωὴν τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς. Ἀμερικανικὴ προφορά, ἀπολύτως ἀκριβής. Μέθοδος κατάλληλος δι' ἀρχαρίους ἢ προχωρημένους. Νεωτάτη Πέμπτη Ἔκδοσις 1952, πλήρης, μόνον $3.00.

IN ENGLISH GREEK COOKERY By N. TSELEMENTES

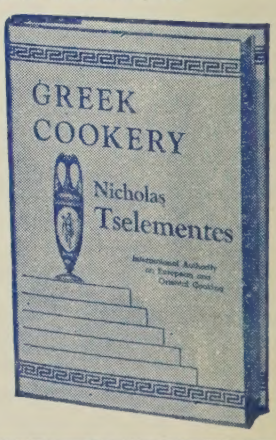

Greek Cooking simplified in English recipes by the famous author-chef and international authority on Greek and Oriental Cookery. Introduces the Greek American public to the delicious and appetizing Hellenic dishes, pastries and sweets. 300 recipes, 240 pages. $3.00.

Ἡ Ἑλληνικὴ Μαγειρικὴ ἁπλοποιημένη. Τὸ περίφημον βιβλίον τοῦ Τσελεμεντὲ εἰς τὴν Ἀγλικήν. Μέτρα Ἀμερικανικά. 300 συνταγαί, 240 σελίδες. **Τὸ μόνον πλῆρες καὶ τέλειον βιβλίον τοῦ εἴδους του.**

Ἀποστέλλονται πανταχοῦ προπληρωμένα. C.O.D. (ἐν Ἡν. Πολ.) 35c ἐπὶ πλέον.

D. C. DIVRY, Inc., Publishers 293 SEVENTH AVE. NEW YORK 1, N. Y.